

Arrest

nr. 239 574 van 11 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SCHELLEMANS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 februari 2017 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 maart 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 november 2017, op 11 december 2017 en op 15 februari 2019.

1.3. Op 21 november 2019 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Syrische nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent, en op 13 juni 2000 in Mazrat Arrabiya (Raqqa) bent geboren. U groeide op in de ouderlijke woonst te Mazrat Arrabiya, op een zevental kilometer van de stad Raqqa. Uw ouders hebben een tweede woning in Hay al Badou, in de stad Raqqa.

Vanaf 2013 infiltreerde Islamitische Staat (IS) in uw regio en geleidelijk aan namen ze de volledige controle over. In 2014 sloten de scholen en moest u uw middelbare studies stopzetten. Omstreeks 2015 verhuisde u naar de tweede woonst in Hay al Badou zodat u in de stad kon werken. U had diverse jobs en werkte onder andere als vervanger van autobanden.

Eind 2014 - begin 2015 werd u drie keer opgepakt door leden van IS. Eénmaal werd u door ‘al Hisbeh’ (religieuze politie) opgepakt omdat u sigaretten op zak had. Als straf volgde u gedurende een maand een sharia-opleiding in de al Noor-moskee. Nadat u slaagde voor de opleiding mocht u beschikken. Op een ander moment werd u tijdens gebedstijd op straat gearresteerd in het bijzijn van een meisje. U had opnieuw sigaretten op zak. Bij een derde gelegenheid werd u door al Hisbeh opgepakt omdat u ongepaste kledij droeg. U werd naar het kantoor van al Hisbeh gebracht en bleef er tot een vriend een nieuwe broek bracht.

Rond dezelfde periode werd u op straat aangesproken door een zekere A.(...) M.(...) a.(...) S.(...), een buurtgenoot die zich bij IS had aangesloten. Hij praatte over de islam, stelde dat IS de ware islam volgde, en zei dat deelnemen aan de gewapende strijd van IS beter was dan thuiszitten. Hij bracht u in contact met A.(...) H.(...), lid van IS en imam van de Hussein-moskee. Ze praatten herhaaldelijk op u in en trachtten u te overtuigen. Twee of drie maanden vóór ramadan 2015, omstreeks maart of april 2015, besloot u zich bij IS aan te sluiten.

Zonder medeweten van uw ouders meldde u zich in het voormalige gebouw van de Syrische ‘Amn al Dawla’ (Staatsveiligheid). Gezien uw leeftijd, u was op dat moment veertien, moest u ingedeeld worden bij de ‘Ashbal al Dawla al Khilafa’ (Welpen van het kalifaat) en een opleiding van zes maanden volgen. Omdat u geen lange opleiding wou volgen en omdat IS troepen nodig had, werd uw leeftijd aangepast naar zestien jaar en kon u zich meteen aansluiten bij het ‘Jaysh al Khilafa’ (Leger van het Kalifaat). Bij registratie koos u de strijdersnaam ‘A.(...) T.(...) a.(...) Q.(...)’, een eerbetoon aan een vriend die voor IS gesneuveld was.

Na registratie werd u overgebracht naar een kamp bij de ar Rashid-stuwdam, het voormalige al Baath-kamp. U verbleef er een week en kreeg er sharia-lessen. Op een gegeven moment bezocht een groep IS-leden het kamp. Hun woordvoerder zei dat de situatie in Irak kritiek was en dat Abu Bakr al Bagdadi de algemene mobilisatie had afgekondigd. Hij drong er op aan dat jullie zich meteen als strijder bij het Jaysh al Khilafa zouden aansluiten. In ruil zouden jullie onmiddellijk naar het front in Mosul worden uitgestuurd, zonder eerst de opleiding te doorlopen. U ging in op het aanbod en werd een week later met vijfendertig anderen per bus naar het gebouw van de Amn al Dawla gebracht. U en de andere vrijwilligers zwoeren trouw aan Abu Bakr al Bagdadi, waarna jullie werden overgebracht naar Rabah Mahmiya (‘Beschermbos’), een gebombardeerd militair kamp van het Syrisch leger. In het kamp kreeg u gedurende twee weken een militaire opleiding, bestaande uit wapentraining en gevechts- en aanvalstechnieken. Na de opleiding gaf u zich op als strijder, een viertal anderen uit uw lichterding gaven zich op als zelfmoordenaar.

Jullie kregen een wapen en werden per bus naar een woning in een onbekende stad gebracht, waar jullie opnieuw sharia-lessen kregen van een geestelijke. Op een avond kregen jullie het bezoek van een groep gedesillusioneerde Syrische IS-strijders die door een lid van de ‘Emni’ (‘veiligheidsdienst’) van IS naar Syrië werd teruggebracht. De strijders zeiden dat jullie in Mosul waren en vertelden negatieve verhalen over de wantoestanden aan het front en de ongelijke behandeling van de strijders. Na het vertrek van de groep sloop er twijfel in uw lichterding en een paar personen verlieten de woning. De rest van de groep vroeg toelichterding aan A.(...) H.(...) a.(...) T.(...), de emir die jullie onderricht gaf. Hij zei dat

jullie niet naar het front zouden worden gestuurd maar dat jullie een opleiding in explosieven zouden krijgen.

De volgende dag voelde u zich onwel tijdens het religieus onderricht en ging u zonder toestemming in de tuin zitten. A.(...) H.(...) a.(...) T.(...) kwam u zoeken en na een woordenwisseling werd u naar de Diwan ('zetel') van de Wali ('provinciebestuur') gebracht. Er werd beslist om u de volgende dag terug te sturen naar Raqqa. Uiteindelijk had u vijftien dagen in Mosul verbleven.

Bij aankomst in Raqqa werd u verwacht zich te melden bij het gebouw van de Amn al Dawla. U weigerde het bevel en ging naar de woonst van uw zus. Omdat uw moeder ernstig ziek was pendelde u tussen de woning van uw zus en de ouderlijke woonst.

Een week na terugkeer werd u door de islamitische politie onderschept bij de bakker omdat u aanschoof in de rij van de mujaheddin. Ze geloofden niet dat u tot de mujaheddin behoorde en u werd voor ondervraging naar het Al Baladi-stadion overgebracht. Nadat u de vragen had beantwoord en uw broer de documenten van de Diwan en uw eedaflegging had voorgelegd, zeiden ze dat u kon beschikken op voorwaarde dat u zich bij het gebouw van de Amn al Dawla meldde. U gehoorzaamde, ging naar het gebouw van de Amn al Dawla, en herhaalde er uw wens om naar het front te worden gestuurd. U kreeg te horen dat zoiets enkel mogelijk was nadat u de volledige opleiding had doorlopen. Omdat uw moeder ziek was weigerde u de opleiding te volgen en besloot u hun alternatief te aanvaarden: als 'amni al mokhles' ('betrouwbare spion') in dienst treden bij de Emni ('veiligheidsdienst') van IS. Als 'amni al mokhles' kreeg u de kans om in Raqqa te werken en zonder opleiding missies uit te voeren aan het front.

Omstreeks ramadan 2015 (medio juni-medio juli 2015) begon u te werken u als 'amni al mokhles' in uw regio Mazrat Arrabiya. Tegenover de buitenwereld liet u uitschijnen dat u definitief afstand had genomen van IS. Uw taak bestond er in buurtbewoners te surveilleren en onregelmatigheden te melden bij het kantoor van IS. Uiteindelijk verklikte u een drietal tabakshandelaars en twee families die zonder toestemming een huwelijksfeest hadden gegeven. Rond dezelfde tijd werd uw schoonbroer op basis van valse geruchten door de Emni gearresteerd, gefolterd, en vastgehouden in het Al Baladi-stadion.

Eind 2015 werd u in de Qahraba-straat te Raqqa tegengehouden door een Algerijnse IS-strijder. Hij dwong u in zijn wagen en verkrachtte u, niet wetende dat u lid was van de Emni. Na een discussie wist u aan hem te ontkomen en ging u naar de woning van uw zus. De volgende dag vertelde u een vriend wat er was gebeurd. Hij zei dat het niets zou uitmaken of u klacht zou indienen tegen de Algerijn. U besloot het land te verlaten en vroeg uw vader om hulp.

Ongeveer een maand later, in januari of februari 2016, verlieten u en uw oudere broer Y.(...) A.(...) de stad. Jullie reisden op irreguliere wijze naar Turkije en verbleven er in een hotel in Sanliurfa (Urfa). In Turkije werd u op straat neergestoken door enkele personen van wie u niet weet of ze tot IS of de Syrische Democratische Troepen behoorden. Op een gegeven moment werd u door leden van de Syrische Democratische Troepen, bewoners van Raqqa, onderschept en naar uw neef A.(...) S.(...) in Izmir gebracht. Op vraag van de leden van de Syrische Democratische Troepen deed u voor de camera uw verhaal. Enige tijd later reisde u samen met uw broer op irreguliere wijze naar Griekenland. Jullie probeerden via het Griekse vasteland de Macedonische grens over te steken, wat niet lukte. U verbleef in het vluchtelingenkamp van Nea Kavala, Polykastro, maar werd er in elkaar geslagen door enkele personen die zich als politieagenten voordeden. Na het incident reisde u naar Pireaus, Athene. Een tijd later werd u in een ander vluchtelingenkamp ondergebracht. Er volgde een nieuw incident waarbij u slaags geraakte met de Griekse politie, waarop u drie maanden in een Griekse gevangenis voor volwassenen verbleef.

Omstreeks juli of augustus 2016 werd u opnieuw gecontacteerd door de Syrische Democratische Troepen. Ze maakten een nieuwe video en werkten deze keer samen met enkele journalisten.

Op 23 februari 2017 reisde u via het Europese relocatieprogramma middels een laissez-passer van Griekenland naar België. Nog dezelfde dag diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

In België werd u geïnterviewd door enkele journalisten die contact hadden met de Syrische Democratische troepen. Na het interview vroeg uw neef A.(...) S.(...) om niet langer met hen af te spreken.

U verbleef achtereenvolgens in het opvangcentrum van Neder-Over-Heembeek, Poelkapelle, Broechem, SintTruiden, Arendonk, en Kapellen. Uw transfers hadden disciplinaire redenen. Momenteel verblijft u niet langer in een centrum maar heeft u een eigen woning.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: kopie aanvraagdocument paspoort, kopie bewijs van goed gedrag en zeden, kopie laissez-passer om Syrië te verlaten, kopie familieboekje, kopie identiteitskaart vader dd. 28/09/2004, kopie 'relocation request-Greece', kopie Duitse verblijfstitel van broer Y.(...), schooldocumenten-Syrië, kopie medisch attest.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige op het moment van uw verzoek om internationale bescherming, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde 'protection officer', die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; vonden de persoonlijke onderhouden plaats in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.

Op het moment van het derde persoonlijk onderhoud was u reeds meerderjarig en maakte u géén elementen kenbaar waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Evenmin kon het CGVS dergelijke noden in uw hoofde vaststellen. Bijgevolg werden er u geen andere specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit analyse van alle beschikbare elementen blijkt dat er in hoofde van u sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

U bent een Syrisch staatsburger die tot het voorjaar van 2016 in Raqqa, Syrië, heeft verbleven. U legt hierover uitgebreide en precieze verklaringen af en staaft uw verklaringen met de nodige stukken, waaronder kopieën van uw identiteitsdocumenten en de identiteitsdocumenten van uw familieleden, kopieën van uw schooldocumenten e.a. Daarnaast was u vóór uw vertrek actief lid van IS, wat wordt ondersteund door uw verklaringen en het BBC-artikel 'An Education in Terror'. Verder werd u in Raqqa het slachtoffer van seksueel geweld. Het is evenmin uitgesloten dat u Syrië heeft verlaten zonder toestemming van IS. U vreest ook rekrutering door het reguliere Syrische leger, aangezien u de leeftijd heeft bereikt waarop de verplichte militaire dienst moet worden vervuld. Gezien uw afkomst uit IS-gebied, uw activiteiten voor IS, het seksueel geweld waarvan u slachtoffer werd, uw ongeautoriseerd vertrek uit Syrië, en uw dienstweigering voor het Syrisch regulier leger, is het geloofwaardig dat u in Syrië een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten aanzien van de overheid, de diverse strijdende groeperingen, en IS (zie Landeninformatie, UNHCR 'International Protection Considerations with regard to People Fleeing the Syrian Arab Republic – Update V').

Niettegenstaande het bestaan van een terechte vrees voor vervolging moet als gevolg van uw lidmaatschap van Islamitische Staat en uw activiteiten voor deze groepering, door het CGVS worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) vermelde uitsluitingsgronden.

Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of daden.

Artikel 1, par. F (a) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf, of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale verdragen welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen.

Artikel 1, par. F (b) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Opdat er van deelneming aan een in artikel 1, par. F van het Verdrag van Genève genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de asielzoeker individuele verantwoordelijkheid treffen. Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat niet om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus. Medeplichtigheid (cfr. art 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) aan de in artikel 1, par. F beschreven misdrijven valt immers ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de asielzoeker hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij, medewerking verlenen aan, of anderzijds bijstand bieden teneinde het begaan van een misdrijf te vergemakkelijken kan volstaan (UNHCR, Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003., nr.18; art 25,§3, Statuut van Rome van 17 juli 1998). In dit verband wordt nog gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de Tadic-zaak (Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder 'wezenlijke invloed' verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688). Bovendien dient benadrukt te worden dat in de Strudac-zaak en Blaskic-zaak (Blaskic, Appeals Chamber, 29 juli, 2004, §45; Strudac, Trial Chamber, januari 2005, §349) uiteengezet wordt dat medewerking of bijstand verlenen kan bestaan uit praktische bijstand, aanmoediging of morele ondersteuning die een substantieel effect hebben op de uitvoering van het misdrijf. Louter morele ondersteuning, indien deze een substantieel en direct effect heeft op het uitoefenen van misdrijven, kan dus voldoende zijn om een persoon als medeplichtig aan een misdrijf te beschouwen.

UNCHR stelt voorts dat er sprake is van criminele aansprakelijkheid wanneer het individu de feiten intentioneel en met kennis pleegt (de mens rea). Een persoon handelt intentioneel wanneer hij de bedoeling heeft om de betreffende handeling(en) te stellen; of de bedoeling heeft om een bepaalde uitkomst te bekomen; of zich er van bewust is dat zijn handelen, bij een normaal verloop van de feiten, tot een bepaalde uitkomst zal leiden. Een persoon handelt daarnaast met kennis indien hij zich er van bewust is dat een bepaalde omstandigheid bestaat, of dat een bepaald gevolg zich zal voordoen bij een normaal verloop van de feiten. In bepaalde gevallen kan een individu de mentale capaciteiten ontbreken om verantwoordelijk te worden geacht voor een misdrijf, wat het geval kan zijn bij minderjarigen in het geval van immaturiteit. Dit neemt niet weg dat de uitsluitingsclausules ook op minderjarigen kunnen worden toegepast, op voorwaarde dat ze de leeftijd van criminele aansprakelijkheid hebben bereikt. Wanneer deze in het land van asiel is vastgelegd, moet voor een minderjarige boven deze leeftijdsgrens de maturiteit geëvalueerd worden en vastgesteld worden of de minderjarige in kwestie de mentale capaciteiten had om verantwoordelijk te worden geacht voor het misdrijf. Hoe jonger het kind, hoe groter het vermoeden dat de mentale capaciteiten afwezig waren op het moment van de feiten. Wanneer de mentale capaciteit (mens rea) is vastgesteld, dient er tevens nauwgezet nagegaan te worden of er andere redenen zijn om geen criminele aansprakelijkheid te weerhouden (UNHCR Background Note on the Application of Exclusion Clauses - 2003, par. 64, 65, 91). Wat betreft het vastleggen van een leeftijd

van criminele aansprakelijkheid in het land van asiel, is het Belgisch strafrecht in principe voorbehouden voor meerderjarigen, al voorzag de (federale) Jeugdbeschermingswet, en voorzien de decreten van de bevoegde gemeenschappen (infra) in de mogelijkheid om minderjarigen vanaf 16 jaar uit handen te geven en te berechten als meerderjarigen. In het kader van de zesde staatshervorming werden bevoegdheden met betrekking tot de aanpak van jeugddelinquentie overgeheveld naar de gemeenschappen. In dit kader ontstond in Vlaanderen het decreet van 15 februari 2019 betreffende het jeugddelinquentierecht. Hierin wordt bepaald dat voor personen die op het ogenblik van de feiten nog niet de volle leeftijd van 12 jaar bereikt hebben, een onweerlegbaar vermoeden van niet-verantwoordelijkheid geldt (art.4, §2). Nadien is er een weerlegbaar vermoeden van schuldbequaamheid waarbij een minderjarige verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn daden. Eén van de centrale overtuigingen van de Vlaamse decreetgever was “jongeren uitdrukkelijker te beschouwen en te benaderen als verantwoordelijke jonge mensen, eerder dan als handelingsonbekwame, onverantwoordelijke en te beschermen kinderen van hun ouders. We stellen daarbij de jongere verantwoordelijk voor zijn daden en de gevolgen ervan.” (Memorie van Toelichting bij het ontwerp van decreet - 1670 (2017-2018), Nr. 1, p.3). Het decreet van de Franstalige gemeenschap van 18 januari 2018 (“Décret portant le code de la prévention, de l'Aide à la jeunesse et de la protection de la Jeunesse”) voorziet niet in een dergelijke minimumleeftijd.

Uit het voorgaande blijkt dat het loutere gegeven dat u op het moment van de weerhouden uitsluitbare handelingen (zie infra) nog niet de volle leeftijd van 16 jaar bereikt had, an sich niet voldoende is om te besluiten dat u niet verantwoordelijk gehouden kan worden voor uw handelen. Dit dient bijgevolg op individuele basis onderzocht worden. In lijn met de richtlijnen van het UNHCR, legt het CGVS grote voorzichtigheid aan de dag bij de beoordeling van de mogelijke toepassing van een uitsluitingsclausule. Dit geldt des te meer indien de verzoeker minderjarig was op het moment van de uitsluitbare feiten. Zoals verderop in de onderhavige beslissing toegelicht zal worden, dient te worden besloten dat de vereiste mens rea aanwezig is in uw hoofde, en er evenmin andere redenen zijn om te besluiten tot de afwezigheid van aansprakelijkheid.

Vooreerst dient onderzocht te worden of de handelingen die u hebt gesteld als actief lid van IS binnen het toepassingsgebied van artikel 1, par. F (a) en par. F (b) van de Vluchtelingenconventie vallen. De nadruk ligt hierbij op de handelingen die u hebt gesteld als ‘amni al mokhles’, in de periode van ramadan 2015 (medio juni-medio juli 2015) tot begin 2016, toen u de leeftijd van 15 jaar bereikt had.

Uit de voorhanden zijnde landeninformatie blijkt dat IS zich op grote schaal schuldig maakt aan misdaden tegen de menselijkheid.

Uit rapporten van de ‘Independent International Commission of Inquiry on the Syrian Arab Republic’ en mensenrechtenorganisaties blijkt dat IS zich schuldig maakt aan ernstige mensenrechtenschendingen; oorlogsmisdrijven; misdrijven tegen de menselijkheid; en in het geval van de Yezidi-gemeenschap, genocide.

Vrouwen, leden van religieuze minderheden, en individuen met een andere seksuele oriëntatie of genderidentiteit worden in het bijzonder geïsoleerd bij aanvallen en worden slachtoffer van diverse vormen van mishandeling. Daarnaast voert IS willekeurige en disproportionele aanvallen uit op burgers en burgerdoelwitten in zowel overheidsgebied als gebieden bezet door de Koerden, daarbij gebruikmakend van mortieren, raketten, autobommen, en zelfmoordaanslagen. Burgers worden of werden ervan weerhouden IS-gebied te verlaten, behalve om naar andere gebieden onder IS-controle te reizen. Hierdoor worden ze extra blootgesteld aan (lucht)aanvallen op IS-gebied. Verder werden er gevallen gerapporteerd waarbij IS als deel van de militaire strategie burgers inzet als menselijk schild. In gebieden onder controle of onder voormalige controle van IS sterven burgers of raken burgers gewond door willekeurig geplaatste landmijnen. Verder rekruteert IS op extensieve wijze mannen en kinderen voor militaire operaties, waaronder zelfmoordaanslagen en het folteren en terechtstellen van burgers of hors de combat strijders. Tot september 2017 bezette IS dichtbevolkte gebieden waardoor de inwoners een minimale toegang hadden tot voedsel, medicijnen, water, elektriciteit en brandstof. IS voert tevens een bewind waarbij plaatsen van cultureel of religieus belang doelbewust worden vernield.

Echt of gepercipieerd verzet tegen het bewind van IS of inbreuken op hun regels, dewelke gebaseerd zijn op een strikte interpretatie van de Shari’a wetgeving, resulteren in strenge bestraffing, inclusief gevangenisstraffen, foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en executie. Deze straffen gelden ook voor kinderen (zie Landeninformatie, UNHCR ‘International Protection Considerations with

regard to People Fleeing the Syrian Arab Republic - Update V' & IICI 'Report of the Independent International Commission of Inquiry on the Syrian Arab Republic').

Los daarvan is IS verantwoordelijk voor diverse terroristische aanslagen wereldwijd.

IS tracht een transnationaal neo-Kalifaat, 'a nation of fear', op te richten via een mix van salafistisch extremisme en de uitbouw van een moderne politiestaat. De strategie van "Remaining and Expanding" steunt voor een groot stuk op de Emni, het inlichtingen- en veiligheidsapparaat van IS, dewelke op het Iraaks veiligheidsapparaat van Saddam Hussein is geënt. Het voormalige Iraakse veiligheidsapparaat vormt de blauwdruk van wat IS voor ogen heeft: een maatschappij waarin ieder individu de andere in de gaten houdt, waardoor burgers in een constante staat van angst leven.

Naast de Emni bestaat het veiligheidsapparaat van IS uit andere diensten, zoals de Islamitische Politie, Militaire Politie, al-Hisbah, en Raid squads (Mudannah). De Emni heeft echter het meeste aanzien en wordt als de belangrijkste dienst beschouwd. Ze speelt dus een cruciale rol binnen één van de meest totalitaire en brutaal efficiënte terroristische organisaties ooit gekend, een organisatie die niet enkel als terroristische groepering functioneert maar ook een totalitaire staat tracht te vormen die op meedogenloze wijze haar burgers en grondgebied controleert.

Alle veiligheidsdiensten van IS maken zich schuldig aan ernstige mensenrechtenschendingen, zoals onwettige detentie en (fysieke en psychische) foltering. Personen die om welke reden dan ook in het vizier komen van één van de diensten, kunnen vanaf hun arrestatie tot na hun vrijlating het slachtoffer worden van onmenselijke en vernederende behandeling. Het geweld waaraan de diensten zich schuldig maken dient als propaganda of als middel om personen af te persen of onder druk te zetten; fondsen te werven; of burgers tot gehoorzaamheid te dwingen. Hoewel alle veiligheidsdiensten zich aan dergelijk geweld schuldig maken blijkt dat diegene die door de Emni worden vastgehouden meer extreme vormen van foltering ondergaan en voor langere periodes worden vastgehouden. De Emni heeft ook de macht om cases van andere diensten over te nemen.

Gezien het stelselmatige en doelbewuste karakter van bovenstaande mensenrechtenschendingen kunnen bovenstaande zaken volgens artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof gekwalificeerd worden als misdaden tegen de menselijkheid.

Dit artikel bepaalt immers dat onder misdaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... **(a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.**

Van maart of april 2015 tot eind 2015 - begin 2016 was u lid van IS en was u actief binnen verschillende afdelingen van de organisatie (zie CGVS, 11/12/2017, p. 21, 23).

U gaf zich aanvankelijk op als strijder en had de intentie deel te nemen aan de gewapende strijd van het Jaysh al-Khilafa, dewelke zich op dat moment schuldig maakte aan wreedheden en flagrante mensenrechtenschendingen. U werd uitgestuurd naar Mosul en kreeg er uitzicht op een opleiding en aanstelling bij de explosieveneenheid van hetzelfde Jaysh al-Khilafa, dewelke verantwoordelijk is voor het plaatsen van mijnen en IED's (Improvised Explosive Devices) (zie CGVS, 11/12/2017, p. 33- zie CGVS, 15/02/2019, p. 11). Uit de landeninformatie blijkt dat de door IS (willekeurig) geplaatste mijnen verantwoordelijk zijn voor een aanzienlijk aantal burgerslachtoffers (zie boven).

Na een aanvaring met uw sheikh keerde u terug naar Raqqa en sloot u zich aan bij de Emni. U opereerde in uw regio van herkomst als 'amni al mokhles' ('betrouwbare spion') en rapporteerde over het doen en laten van de burgerbevolking. U kreeg een financiële vergoeding per tip die u gaf (zie CGVS, 11/12/2017, p. 30-31). Uit landeninformatie blijkt dat burgers die inbreuken plegen op de strenge interpretatie van de sharia-wetgeving, slachtoffer worden van buitensporige straffen. Gelet op het systematische karakter van deze repressie door IS (supra), dienen deze handelingen als misdrijven tegen de menselijkheid beschouwd te worden.

U verklikte als 'amni al mokhles' een aantal tabakshandelaars. Uit landeninformatie blijkt dat op consumptie of verkoop van tabak zware straffen staan, gaande van arrestatie, het volgen van sharia lessen, geldboetes, zweepslagen, detentie, het breken of afknippen van vingers, tot executie (zie Landeninformatie). U was daarvan op de hoogte en beaamt de strafmaat (zie CGVS, 11/12/2017, p. 31 - zie CGVS, 15/12/2019, p. 18-20). U erkent bovendien dat detentie en (tachtig) zweepslagen vanaf de eerste inbreuk tot de mogelijkheden behoren (zie CGVS, 15/02/2019, p. 19). U roept in dat het bij de tabakshandelaars die u verklikte om een eerste vergrijp ging, ze enkel een geldboete kregen, en dat hun tabakswaar werd geconfisqueerd (zie CGVS, 11/12/2017, p. 31). Er kan uiteraard niet worden geverifieerd of het voor deze personen effectief enkel bij deze straf is gebleven.

Daarnaast rapporteerde u huwelijksfeesten, dewelke verboden waren omdat er zowel mannen als vrouwen op aanwezig waren, er werd gedanst en er muziek was, en er werd gerookt. U verklaart dat na uw tips de bevoegde diensten raids uitvoerden en zoveel mogelijk aanwezigen oppakten. U beschrijft hoe genodigden trachtten te ontsnappen door over de muren te klimmen, hoe iedereen zonder identiteitskaart werd opgepakt, en hoe in één geval de vader van de bruidegom werd gearresteerd en vastgezet. U blijft onduidelijk over het lot van de gearresteerden maar geeft te kennen dat een detentie van enkele dagen, sharia-opleidingen, en zweepslagen tot de mogelijkheden behoorden (zie CGVS, 11/12/2017, p. 32 - zie CGVS, 15/02/2019, p. 18-20).

Uit het bovenstaande blijkt dat de burgers die u heeft verklikt door uw toedoen, en binnen de logica van IS, het slachtoffer werden, of minstens een zeer groot risico liepen om het slachtoffer te worden van mensonterende behandeling en zelfs executie. De rol van de 'amni al mokhles' en informanten in het repressieapparaat van IS kan bovendien niet worden onderschat aangezien ze cruciaal zijn bij het controleren van de burgerbevolking. Ze leveren een concrete en directe bijdrage aan de uitbouw van een maatschappij waarin iedere burger wordt gesurveilleerd en waarbij inbreuken op de strenge interpretatie van de sharia wetgeving buitensporig worden bestraft. Zodoende heeft een 'amni al mokhles' door het verklikken van personen een feitelijk effect op het begaan van misdrijven tegen de menselijkheid, in de zin dat deze hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze plaatsgevonden hadden indien niemand deze rol had vervuld (cfr. Tadic, supra).

Bovendien zijn er duidelijke aanwijzingen dat u meer betrokken was bij de mensenrechtenschendingen van IS dan u laat uitschijnen.

U verklaart dat u, vrijwillig en op eigen initiatief, betrokken was bij operaties in pas veroverde gebieden. Eind 2015 verbleef u namelijk een aantal dagen in het overwegend Koerdische Kobani. U nam er deel aan een operatie om door IS veroverde gebieden 'uit te kammen en te bezetten', op een moment dat er in Kobani hevige strijd werd geleverd (zie CGVS, 15/02/2019, p. 13-17 - zie Landeninformatie). U was daarbij gewapend en voerde bewakingsopdrachten uit. U legt echter zeer inconsistente verklaringen af over uw rol in deze operatie. Hoewel u de feiten spontaan ter sprake brengt tijdens het derde persoonlijk onderhoud, past u uw verklaringen nadien herhaaldelijk aan (zie CGVS, 15/02/2019, p. 13-17). Waar u aanvankelijk stelt dat u deel uitmaakte van de tweede linie, jullie de stad binnenvielen nadat de bomauto's en kamikazes voorop waren gestuurd, jullie de regio uitkamdten op zoek naar overlevenden om te arresteren, en jullie nadien de regio onder controle dienden te houden, zwakt u deze niet te misverstane verklaringen gradueel af. Eerst door te stellen dat u deel uitmaakte van de derde linie, een controlepost bemande, en assisteerde bij de bevoorrading. Nadien door te verklaren dat 'uitkammen' in uw geval betekende dat u gedurende enkele dagen een post bemande en er wachtte op instructies. Vervolgens, na eerst te verklaren dat u in het voorjaar van 2015 in Mosul aan soortgelijke missies had deelgenomen (zie Landeninformatie), door te stellen dat er helemaal niets van aan is. Volgens u zag u zich verplicht uw deelname aan de operaties aan het front te verzinnen omdat u er naar had verwezen tijdens uw getuigenis voor de Syrische Democratische Troepen (zie CGVS, 15/02/2019, p. 17-18). Dat is echter geen overtuigende uitleg aangezien er tijdens de opeenvolgende persoonlijke onderhouds werd gewezen op het belang van waarheidsgetrouwe en precieze verklaringen. Op geen enkel punt tijdens het persoonlijk onderhoud werd u onder druk gezet om valse verklaringen af te leggen (zie CGVS,

15/0/2019, p. 17-18). Bovendien bleek uit het tweede persoonlijk onderhoud dat u geen problemen zag in het ontkennen van bepaalde fragmenten uit het BBC-artikel. U ontkende tijdens dat persoonlijk onderhoud namelijk dat u Koerden heeft gesurveilleerd of verboden wapendracht heeft gerapporteerd, waarbij u aangeeft dat het laatste in principe tot uw takenpakket behoorde (zie CGVS, 13/12/2017, p. 33). Hieruit kan worden afgeleid dat u het eerder niet nodig achtte om uw verklaringen op het CGVS zo dicht mogelijk te laten aansluiten bij de inhoud van het BBC-artikel. Aangezien uw uitleg voor de naar eigen zeggen bedrieglijke verklaringen omtrent uw activiteiten aan het front te Kobani (en Mosul) niet geloofwaardig is, rijzen er zeer ernstige vermoedens dat u wel degelijk actief was aan het front van Kobani (en Mosul) en dat u het CGVS geen waarheidsgetrouw beeld hiervan wenst te geven. Wat er ook van zij, uit landeninformatie blijkt dat IS zich schuldig maakte aan ernstige mensenrechtenschendingen tegenover de Koerdische bevolking in de veroverde/te veroveren gebieden. Deelname aan dergelijke operaties in pas veroverde gebieden vormt eveneens een substantiële bijdrage aan de misdrijven tegen de menselijkheid gepleegd door IS.

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u steeds intentioneel en met kennis van de praktijken handelde.

Reeds vóór uw aansluiting had u kennis van de handelswijze van IS. U zag hoe ze nieuwe wetten invoerden, waaronder het alcohol-, tabaks-, en hasjverbod of het verplicht maken van de 'niqab' voor vrouwen en gepaste kledij voor mannen (zie CGVS, 11/12/2017, p. 24), en hoe deze op gewelddadige wijze werden afgedwongen. U was ook getuige van de publieke bestraffingen en werd gedwongen om deze te aanschouwen, bv. de executie van een burger, de executie van een volledige divisie van het Syrische leger, en een persoon wiens hand werd afgehakt (zie CGVS, 15/02/2019, p. 5). Bovendien werd uw schoonbroer tijdens uw dienst door IS gearresteerd en opgesloten in het beruchte 'Zwarte Stadion' ('al Baladi-stadion'). Tijdens zijn detentie werd hij het slachtoffer van foltering. Uw dienst, de Emni, was verantwoordelijk voor zijn arrestatie en detentie (zie CGVS, 15/02/2019, p. 12-13). Verder wist u van meet af aan welke straffen er stonden op de inbreuken die u rapporteerde of diende te rapporteren (zie boven).

Voorts dient op basis van het geheel van uw verklaringen ook vastgesteld worden dat uw handelingen als lid van IS, eerst als kandidaat-strijder en later als amni al-mokhles, bewust en intentioneel hebt gesteld, in de zin dat het uw bedoeling was om deze handelingen te stellen en/of u bewust was dat uw handelen bij een normaal verloop van de feiten, tot een bepaalde uitkomst zou leiden. Zoals verderop in de beslissing zal worden aangetoond, kan uw verklaring als zou u zich gedwongen hebben gevoeld niet aanvaard worden.

Ondanks uw jonge leeftijd op het moment van het stellen van deze handelingen, dient te worden besloten dat u voldoende maturiteit en verstandelijke vermogens had en schuldbequaam kan worden geacht. Bijgevolg kan u individueel verantwoordelijk worden gesteld voor uw daden.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich vrijwillig en zonder dwang bij IS heeft aangesloten (zie verder), terwijl u op het moment van uw aansluiting voldoende oordeelkundig vermogen had om het misdadig karakter van de organisatie te vatten. Dit blijkt uit het feit dat u reeds vóór uw aansluiting voor uzelf uitmaakte met welk gedrag van IS u al dan niet akkoord ging. U keurde aanvankelijk de openbare bestraffingen en executies af waarvan u getuige was, bv. de executie van een burger, de executie van een volledige divisie van het Syrische leger, en een persoon wiens hand werd afgehakt (zie CGVS, 11/12/2017, p. 24 - zie CGVS, 15/02/2019, p. 5, 6). Volgens u was 99 procent van wat IS deed slecht en nauwelijks 1 procent goed (zie CGVS, 11/12/2017, p. 24). U laat tegelijk uitschijnen dat u uw mening later (enigszins) bijstelde omdat IS haar executies en bestraffingen verantwoordde met religieuze argumenten (zie CGVS, 15/02/2019, p. 5). Bovendien blijkt dat u zich van meet af aan kon vinden in andere regels, waaronder het alcohol-, tabaks-, en hasjverbod of het verplicht maken van de niqab voor vrouwen (zie CGVS, 11/12/2017, p. 24). Dit is niet onbelangrijk aangezien u later mensen verklikte die zich schuldig maakten aan inbreuken op deze regels. Deze overtuigingen werden u dus niet aangepast, het waren van meet af aan uw eigen overtuigingen. Het bovenstaande toont aan dat u op het moment van uw aansluiting wel degelijk in staat was om voor uzelf een beeld te vormen van wat goed en kwaad was en uw beeld aanpaste al naargelang de informatie die u verkreeg.

De mensenrechtenschendingen waarvan u getuige was en dewelke u naar eigen zeggen afkeurde, hielden u bovendien niet tegen om u bij de organisatie aan te sluiten en binnen de organisatie uw persoonlijke ambities of overtuigingen na te streven. Het is daarom zeer de vraag in welke mate u ze werkelijk afkeurde.

Bovendien nam u als lid van IS eigen initiatief en stemde u uw activiteiten binnen de organisatie af op wat u het beste uitkwam. Dit blijkt al bij uw aansluiting. Alhoewel u op dat moment nog vijftien moest worden, werd u niet bij de 'Welpen van het Kalifaat' maar wel bij het eigenlijke 'Jaysh al Khilafa' ('Leger van het Kalifaat') onderverdeeld (zie CGVS, 11/12/2017, p. 23). Dit was deels te wijten aan de algemene mobilisatie en de nood aan nieuwe strijders, deels was het uw persoonlijke keuze. U voelde namelijk weinig voor de lange opleiding bij de 'Welpen van het kalifaat' en wou snel ingezet worden in de strijd (zie CGVS, 15/02/2019, p. 10). Hetzelfde herhaalde zich bij het trainingskamp bij de ar Rashid-stuwdam. Jullie kregen er de kans om zich als vrijwilliger te melden en quasi onmiddellijk naar het front te worden uitgestuurd. U koos ervoor op het aanbod in te gaan (zie CGVS, 11/12/2017, p. 24 - zie CGVS, 15/02/2019, p. 10). Ook nadien in Mosul, op het moment dat een deel van uw lichte gedesillusioneerde Mosul verliet, koos u ervoor in Mosul te blijven (zie CGVS, 11/12/2017, p. 29 - zie CGVS, 15/02/2019, p. 10). Hierbij dient benadrukt te worden dat niemand van de vertrekkers werd tegengehouden (zie CGVS, 11/12/2017, p. 29 - zie CGVS, 15/02/2019, p. 10). Uiteindelijk werd u na een woordenwisseling met uw sheikh teruggestuurd naar Raqqa, iets waarvan u zegt dat het u goed uitkwam (zie CGVS, 11/12/2017, p. 29). Bij terugkeer in Raqqa werd u met rust gelaten door IS. Nochtans was u naar uw familie teruggekeerd in plaats van u aan te melden bij het gebouw van de Amn al Dawla. Het was pas nadat u van de voordelen van uw aansluiting gebruik maakte, nl. kortere rijen bij de bakker, dat u opnieuw door IS werd opgemerkt en u zich toch diende te melden (zie CGVS, 11/12/2017, p. 30 - zie CGVS, 15/02/2019, p. 11). Ook op dat moment kreeg u inspraak over het vervolg van uw carrière. Hoewel IS wou dat u zich bij het Jaysh al Khilafa voegde en de opleiding doorliep, gaf u aan dat uw moeder ziek was en u bij haar in de buurt wou blijven. Daarop kreeg u de kans om u bij de Emni te voegen. Die optie stelde u in staat naar het front uitgestuurd te worden zonder een opleiding te doorlopen. U vroeg en kreeg enkele dagen bedenktijd en belde de verantwoordelijke van de Emni op het moment dat u uw keuze had gemaakt. Het toont aan dat u de mentale capaciteiten bezat om binnen de organisatie een zekere graad van autonomie af te dwingen en te verkrijgen.

U leidde als 'amni al mokhles' een dubbelleven waarbij u voor de buitenwereld uw lidmaatschap van IS verborgen hield en ondertussen uw medeburgers bespioneerde (zie CGVS, 15/02/2019, p. 12). Bovendien koos u er (naar alle waarschijnlijkheid) voor om als vrijwilliger naar het front in Kobani te worden gestuurd. Het was een bewuste keuze, met de bedoeling aanwezig te lijken (zie CGVS, 15/02/2019, p. 13, 17). Het wijst er wederom op dat u over voldoende maturiteit en mentale capaciteiten beschikte.

Verder komt u uit een normale gezinssituatie en hadden jullie het goed op socio-economisch vlak. Uw familie had twee woningen en een groot deel van uw verwanten was als ambtenaar tewerkgesteld bij de lokale overheidsdiensten (zie CGVS, 13/11/2019, p. 20). Uw familie kantte zich bovendien tegen IS en had een hekel aan IS (zie CGVS, 11/12/2017, p. 25). Uw ouders keurden de daden van IS af, waren bezorgd om u, en lieten niet toe dat u zich bij IS aansloot (zie CGVS, 11/12/2017, p. 26 - zie CGVS, 15/02/2019, p. 5). Uw vader drong er op aan dat u thuis zou blijven, niet in de stad zou werken, en wees er u op dat IS mensen misleidde. Hij verstopte jullie familieboekje omdat hij wist dat u dit document nodig had voor registratie bij IS (zie CGVS, 15/02/2019, p. 9). Toen uw ouders vernamen dat u zich toch bij IS had aangesloten werden uw ouders ziek (zie CGVS, 11/12/2017, p. 25). Nadien drong uw familie er op aan dat u het land zou verlaten (zie CGVS, 11/12/2017, p. 35-36). Dat u zich vanuit dit milieu toch aansloot bij IS toont aan dat u op dat moment reeds in staat was zelfstandig keuzes te maken en uw leven in handen te nemen.

Bovendien liep u school tot uw veertiende, tot het moment dat IS de scholen sloot (zie CGVS, 13/11/2019, p. 20). In Syrië geldt schoolplicht tot en met 14 jaar, of tot het bereiken van de negende graad. U maakte de achtste graad af. Er kan dus worden gesteld dat u een opleiding genoot die weinig verschilde van die van een aanzienlijk deel van de Syrische bevolking (zie CGVS, 13/11/2019, p. 21). Na de sluiting van de scholen verbleef u tijdens de week in de stad, waar u werkte, om in het weekend naar het platteland terug te keren en uw ouders te bezoeken (zie CGVS, 13/11/2017, p. 9-10, 20, 21). Dat u op die leeftijd en tijdens een gewapend conflict als één van de kostwinners van de familie optrad is opnieuw een indicatie dat u zeer zelfstandig was en over de nodige maturiteit beschikte.

Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat u er tijdens uw verblijf in Griekenland in slaagde om in zeer moeilijke omstandigheden uw weg te vinden. U kreeg het voor elkaar om via het relocatieprogramma, waarbij u zich bediende van een vals asielrelaas en valse verklaringen omtrent familieleden in de Europese unie (zie Documenten, kopie relocation request - Greece), naar België te

reizen. In België slaagde u er in als minderjarige een eigen woonst te verkrijgen, te studeren, en te werken.

Gelet op uw verklaringen omtrent uw activiteiten voor IS in 2015, in het bijzonder in uw rol als 'amni al mokhles'; de ernstige vermoedens dat u als vrijwilliger deelnam aan operaties aan het front; het feit dat u de kennis bezat dat uw activiteiten leidden tot arrestaties van burgers met mogelijks buitenproportionele bestraffing en zelfs executie tot gevolg; het feit dat u op de hoogte was van het terreurbewind dat IS tegen de burgerbevolking voerde; en het feit dat u individueel verantwoordelijk kan worden gehouden voor uw handelen dient te worden geconcludeerd dat u rechtstreeks en met kennis van zaken een materiële bijdrage leverde aan praktijken die gekwalificeerd dienen te worden als misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 1 par. F (a) van de Vluchtelingenconventie.

Voorts dient het bovenstaande, in het bijzonder uw activiteiten als 'amni al mokhles', ook gekwalificeerd te worden als een ernstig, niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1 par. F (b) van de Vluchtelingenconventie.

De daden waarbij u betrokken was vonden plaats buiten uw land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten; aan deze voorwaarde onder art. 1 par. F (b) van de Vluchtelingenconventie is dus voldaan.

Het UNHCR stelt dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003). Dit blijkt tevens uit artikel 12, par. 2 (b) van de Kwalificatierichtlijn waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bijzonder wrede handelingen, zelfs indien zij met een beweerd politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige, niet-politieke misdrijven aangemerkt kunnen worden.

Bijzonder wrede handelingen zoals foltering en buitenrechtelijke executies van arrestanten en gedetineerden dienen als niet-politieke misdrijven aangemerkt te worden, zelfs al zouden zij met een beweerd politiek oogmerk uitgevoerd zijn. Het betreft immers ernstige schendingen van het recht op leven en van de fysieke en/of psychische integriteit van de slachtoffers. Zij hierbij opgemerkt dat op het onderwerpen van een persoon aan foltering in het Belgisch strafrecht gedefinieerd als "elke opzettelijke onmenselijke behandeling die hevige pijn of ernstig en vreselijk lichamelijk of geestelijk lijden veroorzaakt" (art 417bis SW) - en moord - in het Belgisch strafrecht gedefinieerd als doodslag met voorbedachten rade (art.394 SW) - in het Belgisch strafrecht strenge straffen voorzien zijn.

Dient dan ook te worden geconcludeerd dat u via uw activiteiten voor IS een concrete bijdrage leverde aan een ernstig niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1 par. F (b) van de Vluchtelingenconventie.

Er bestaan dan ook voldoende ernstige redenen om aan te nemen dat u een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het uitvoeren van misdrijven die vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 1, par. F (a) en (b) van het Verdrag van Genève, en dat u hiervoor individuele verantwoordelijkheid draagt.

U bracht geen afdoende verschoningsgronden aan, hoewel u uitgebreid de kans werd geboden om deze aan te brengen en u eveneens werd geconfronteerd met de mogelijkheid tot uitsluiting (zie CGVS, 15/02/2019, p. 23-24).

Uw bewering als zou u onder onweerstaanbare dwang gehandeld hebben, maakt u niet aannemelijk (zie CGVS, 15/02/2019, p. 22-26).

Onder onweerstaanbare dwang wordt verstaan een onmiddellijke doodsdreiging of een dreiging van voortdurend of dreigend ernstig lichamelijk letsel, zoals gedefinieerd in artikel 31 (d) van de Statuten van Rome. Om als verschoningsgrond ingeroepen te worden, dient de persoon in kwestie uit noodzaak en op redelijke wijze te werk zijn gegaan om de dreiging af te wenden, en mag hij niet de intentie hebben gehad om grotere schade te veroorzaken dan de schade die hij trachtte te vermijden. Hierbij dient te worden benadrukt dat 'onweerstaanbare dwang' slechts onder strikte voorwaarden toepassing zal vinden als verschoningsgrond (UNHCR Background Note on the Application of Exclusion Clauses - 2003, par.69). Zij hierbij opgemerkt dat de dreiging van de dood of het ernstig fysiek letsel reëel dient te zijn. Een louter abstracte dreiging of een verhoogde kans hierop is onvoldoende (N. Grant, 'Duress as a defence for former child soldiers? Dominic Ongwen and the International Criminal Court', 'International Crimes Database brief 21', December 2016, p.6)

Het CGVS erkent dat IS alomtegenwoordig was in het leven van haar burgers en een actief rekruteringsbeleid voerde onder de jongeren in de stad. Zoals eerder in de beslissing werd aangetoond, bleek dat u op het moment van uw aansluiting echter zeer zelfstandig was en een grote maturiteit had, en dat u op de hoogte was van de misdaden waaraan IS zich schuldig maakte. Er zijn bovendien geen indicaties dat u zich in een situatie van onweerstaanbare dwang bij IS aansloot of dat u nadien onder dergelijke dwang handelde.

Wat uw aansluiting bij IS betreft verwijst u meermaals naar de sfeer in de stad waarbij mensen werden opgepakt en verplicht sharia-opleidingen moesten volgen, er uitleg werd gegeven over de politieke Islam, er propaganda werd verspreid, en er koranverzen weerklonken. U verwijst ook naar de preken in de moskeeën en de ronselaars die jongeren aanspraken (zie CGVS, 11/12/2017, p. 23, 24). U kwam eind 2014 - begin 2015 in contact met A.(...) M.(...) a.(...) S.(...), een wijkgenoot die zich bij IS had aangesloten, en imam A.(...) H.(...). Zij praatten op u in en zetten u aan om u bij IS aan te sluiten (zie CGVS, 11/12/2017, p. 24-25 - zie CGVS, 15/02/2019, p. 6-10). Volgens u trok het (religieus en maatschappelijk) discours u aan, wou u actie ondernemen en aan het front strijden, en werden er u materiële voordelen in het vooruitzicht gesteld (zie CGVS, 11/12/2017, p. 24-25 - zie CGVS, 15/02/2019, p. 11).

U beweert dat u onder druk werd gezet door de ronselaars maar nergens blijkt dat het werkelijk om een gedwongen rekrutering ging. Gevraagd naar wat er zou gebeurd zijn indien u de ronselaars niet had gevolgd, stelt u dat ze het 'niet zullen aanvaarden', 'het niet fijn zullen vinden' om daarna toe te geven dat u eigenlijk niet weet hoe ze zouden reageren. U heeft geen weet van jongeren die niet ingingen op een aanbod van ronselaars (of daarom gestraft werden) (zie CGVS, 15/02/2019, p. 8). U verklaart tegelijk dat sommige van uw leeftijdsgenoten en vrienden zich bij IS hebben aangesloten, maar zeker niet allemaal. U geeft aan dat zich aansluiten bij IS een persoonlijke keuze is en dat diegene die zich niet aansloten 'blijkbaar met iets anders bezig waren'. Daarnaast verwijst u naar de verschillen tussen de stad en het platteland. Op het platteland, waar uw ouders verbleven en waar uw familie u wou houden, werd er minder gerekruteerd. Ook in de stad Raqqa waren er echter jongeren die zich ondanks het rekruteringsbeleid niet bij IS aansloten (zie CGVS, 15/02/2019, p. 8). Gelet op het voorgaande, maakt u niet aannemelijk dat u geen andere keuze had dan zich aan te sluiten bij IS.

Evenmin blijkt dat u na uw aansluiting onder onweerstaanbare dwang handelde. Zoals eerder aangekaart kreeg en benutte u binnen IS de mogelijkheid om uw takenpakket deels zelf in te vullen. Daaruit bleek dat u zich vrijwillig bij het Jaysh al Khilafa en niet bij de Welpen van het Kalifaat aansloot, u zich als vrijwilliger aanbood om onmiddellijk naar het front te worden gestuurd, u er voor opteerde om in tegenstelling tot een deel van uw lichter in Mosul te blijven, u naar Raqqa terugkeerde en ongemoeid bleef tot u zich bij de bakker onder de mujahedin begaf, u weigerde om zich opnieuw aan te melden bij het Jaysh al Khilafa, en u uiteindelijk de mogelijkheid benutte om als 'amni al mokhles' aan de slag te gaan. Uit elk van uw keuzes blijkt dat u een sterke voorkeur had om naar het front te worden gestuurd en er een bijdrage te leveren aan de gewapende strijd van IS.

U maakt evenmin aannemelijk dat er bij het uitoefenen van uw taken als 'amni al mokhles' sprake was van onweerstaanbare dwang. U beschrijft hoe u informatie verzamelde in uw buurt en aan het bevoegde kantoor overmaakte (zie CGVS, 11/12/2019, p. 31-32 - zie CGVS, 15/02/2019, p. 12-13). U maakt niet aannemelijk dat er aan het niet-doorgeven van tips consequenties waren verbonden, in die mate dat er sprake was van onweerstaanbare dwang. U zegt weinig meer dan dat u geen 'nee' kon zeggen tegen de verantwoordelijke van het kantoor. Gevraagd wat er zou gebeuren indien u zaken zou laten passeren of mensen niet zou rapporteren, antwoordt u dat anderen het in dat geval hadden gedaan. U zegt dat de kans bestond dat men aan uw loyaliteit zou twijfelen en dat u het daarom evengoed zelf kon doen. U

haalt bovendien geen zaken aan waaruit blijkt dat u zich trachtte te onttrekken aan uw taken als verklikker of uw activiteiten tot een minimum trachtte te beperken (zie CGVS, 11/12/2017, p. 31, 32, 33 - zie CGVS, 15/02/2019, p. 20). Op een gegeven moment zegt u zelfs: "Ik dacht toen: ik zal gewoon meedoen tot mijn reis geregeld wordt." (zie CGVS, 11/12/2017, p. 25). Uit dergelijke verklaringen spreken eerder opportunistische motieven dan dwang. Niet in het minst omdat u werd betaald voor de tips die u gaf en u dus beloond werd voor uw werk (zie CGVS, 11/12/2017, p. 31). U toont dus geenszins aan dat u uit noodzaak en op redelijke wijze hebt gehandeld om de dreiging, mocht deze al reëel zijn, af te wenden.

Ook bij uw missie aan het front in Kobani was er geen sprake van onweerstaanbare dwang. U zegt namelijk dat u zich op vrijwillige basis aanbood omdat de situatie aan het front kritiek was, er opgeroepen werd tot solidariteit, en u op die manier 'aanwezig' zou lijken. (zie CGVS, 15/02/2019, p. 13, 17). Het is onduidelijk waarom u het als actieve 'amni al mokhles' nodig achtte om naast uw werk als verklikker ook naar het front te trekken om uw 'aanwezigheid' te bewijzen. U maakt namelijk geen melding van expliciete druk of ernstige represailles indien u zich niet aanbood als vrijwilliger. Bovendien had u het doorheen uw verklaringen meermaals over uw uitgesproken wens om aan het front te worden ingezet.

U ondernam bovendien geen enkele poging om IS te verlaten of uw activiteiten te staken, terwijl u meermaals de kans had om u aan de greep van IS te onttrekken. Integendeel, u maakte herhaaldelijk de expliciete keuze om actief te blijven voor de organisatie. Bij uw aansluiting kostte het u een week vooraleer u een kopie van uw familieboekje kon bekomen. U had met andere woorden de tijd om uw beslissing te overdenken, maar u besloot desondanks lid te worden. In Mosul besloot u dan weer in de woning te blijven terwijl andere leden van uw lichte het front verlieten. Bij uw terugkeer naar Raqqa bleef u enkele dagen onder de radar, waarna u zich echter bediende van de voordelen van het lidmaatschap van IS en u zich bij de bakker onder de strijders mengde. Nadien zette uw familie u onder druk om te vertrekken, wat u weigerde (zie CGVS, 11/12/2017, p. 35-36). U stelt dat u er als 'amni al mokhles' niet over nadacht om IS te verlaten omdat 'uw hersenen niet meer functioneerden', u gehersenspoeld was, u geen alternatief had, en u pas later over de situatie nadacht (zie CGVS, 15/02/2019, p. 11-12). Dat staat in schril contrast met het feit dat u op een andere moment verklaart dat u besloot 'gewoon mee te doen tot uw reis geregeld werd' (supra). U zegt bovendien dat de voorwaarden waaronder u bij de 'Emni' kon werken 'ok' waren (zie CGVS, 15/02/2019, p. 12). Ook al had u naar eigen zeggen een hekel aan IS (zie CGVS, 11/12/2017, p. 32), u bleef toch in actieve dienst. Pas na negen maanden effectieve dienst en pas nadat u slachtoffer werd van seksueel geweld, nam u de definitieve beslissing om IS te verlaten. Bovendien was, eens de beslissing genomen, ook het vertrek snel geregeld. Zelfs voor uw vader was het een verrassing toen u zei dat u het land zou verlaten (zie CGVS, 11/12/2017, p. 35). Het zijn stuk voor stuk indicaties dat u, indien gewenst, al veel eerder uw activiteiten had kunnen staken en/of het land had kunnen verlaten. Het feit dat u nagelaten hebt om eerder uw activiteiten te staken en het land te ontvluchten, hoewel u hiertoe de mogelijkheid had, toont aan dat u, mocht er al sprake zijn geweest van een reële dreiging voor uw leven of fysieke integriteit, geen redelijke stappen hebt ondernomen om zich hieraan te onttrekken.

Tot slot bleef u na uw actieve dienst en na uw vertrek uit Syrië in contact met personen die tot IS behoren. Dit blijkt uit de analyse van uw diverse Facebookprofielen (zie Landeninformatie, Facebookcheck - NMU). Bij confrontatie met de resultaten van de Facebook-analyse stelt u de personen niet te kennen en niet te weten hoe die personen in uw vriendenlijst terecht kwamen. Dit komt weinig geloofwaardig over aangezien u de enige beheerder van de Facebookprofielen bent. Vervolgens zegt u toch een aantal onder hen te kennen, waarna u ontkent dat ze tot IS of radicaal salafistische groeperingen behoren. De foto's spreken echter voor zich en wijzen op lidmaatschap of op zijn minst verregaande sympathieën voor deze bewegingen (zie CGVS, 11/12/2017, p. 37-40). Niet enkel weigert u zicht te geven op uw relatie met deze personen, het toont ook aan dat u nog lange tijd in contact stond met leden van IS.

Uit het verloop van uw asielprocedure blijkt dat u weigert verantwoordelijkheid op te nemen voor uw daden; dat u uw bijdrage en activiteiten voor IS minimaliseert; dat u weigert de ernst van de feiten te erkennen; en dat u geen oprecht schuldinzicht toont (zie CGVS, 15/02/2019, p. 22-23).

Doorheen de achtereenvolgende asielprocedures in Griekenland en België heeft u uw lidmaatschap bij IS verzwegen en u van diverse valse asielrelazen bediend (zie CGVS, 13/11/2017, p. 1-25 - zie CGVS, 11/12/2017, p. 1-18). Het is pas na uitvoerige en herhaalde confrontatie met de inhoud van het BBC-artikel én na overleg met uw advocaat en voogd/vertrouwenspersoon dat u tijdens het tweede

persoonlijk onderhoud uw lidmaatschap toegaf (zie CGVS, 11/12/2017, p. 18-19). Bovendien bleef u desondanks vasthouden aan ongeloofwaardige verklaringen omtrent eerdere aanvaringen met IS, verklaringen die geenszins geloofwaardig zijn omdat uw chronologie niet klopt (zie CGVS, 13/11/2017, p. 22-24 - zie CGVS, 11/12/2017, p. 7-12). Hieruit blijkt dat u doelbewust en herhaaldelijk de bevoegde asielinstanties trachtte te misleiden en op die manier op flagrante wijze heeft verzaakt aan de medewerkingsplicht die op u rust. Bovendien toont het aan dat u niet van plan was verantwoordelijkheid op te nemen voor uw daden.

Bij confrontatie met de mogelijkheid tot uitsluiting stelt u dat u zelf niemand heeft gemarteld of heeft gedood (zie CGVS, 15/02/2019, p. 23). Dit neemt niet weg dat u via uw activiteiten een substantiële bijdrage heeft geleverd of medeplichtig bent aan het in standhouden van een systeem waarin moord, mishandeling en foltering op grote schaal werden toegepast.

U minimaliseert uw activiteiten voor IS door te verklaren dat u als 'amni al mokhles' slechts twee personen heeft verklikt. Ook dat is niet correct (zie CGVS, 15/02/2019, p. 22): door uw toedoen kwamen minstens drie tabakshandelaars - dewelke u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij naam noemt, de organiserende families van twee bruiloften - dewelke u eveneens bij naam noemt, plus de aanwezige gasten in de problemen met de veiligheidsdiensten van IS. Elk van deze personen liep het risico op onmenselijke of vernederende behandeling of zelfs executie. Bovendien biedt u geen volledig zicht op uw activiteiten, cfr. uw verklaringen over uw activiteiten aan het front van Kobani en Mosul, wat laat vermoeden dat u meer betrokken was bij de beweging dan u toegeeft.

U minimaliseert eveneens de (mogelijke) gevolgen van uw activiteiten. U wist dat de tabakshandelaars die u verklikte hun goederen kwijtraakten, een boete moesten betalen, en een sharia-opleiding moesten volgen. U wist ook dat opsluiting, zweepslagen, en executie tot de mogelijkheden behoorden. Desondanks vergoelikt u deze straffen en zegt u dat de slachtoffers meestal licht werden bestraft met sharia-opleidingen of zweepslagen. Nadien herhaalt u dat de straf volgens u 'niet zo erg' was, terwijl de maximumstraf volgens u tachtig (!) zweepslagen betrof (zie CGVS, 15/02/2019, p. 20). Het minimaliseren van straffen waarbij de fysieke integriteit van de slachtoffers in ernstige mate wordt aangetast, toont aan dat u geen verantwoordelijkheid opneemt van uw daden en geen schuldbesef vertoont.

U stelt herhaaldelijk dat u spijt heeft van uw daden maar deze spijtbetuigingen zijn veeleer een poging sociaal wenselijk te antwoorden (zie CGVS, 11/12/2017, p. 32-33 - zie CGVS, 15/02/2019, p. 20). Telkens wanneer u spijt betuigt schuift u tegelijkertijd de verantwoordelijkheid van u af en minimaliseert u de feiten en straffen. U verklaart dat de straffen voor de personen die u verklikte uw inziens niet zo zwaar waren, dat het zaken uit het verleden betreft, dat u ze probeert te vergeten, en dat u een nieuw leven wil opbouwen. Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat u mensen verklikte die tabak verkochten terwijl u zelf rookt, zegt u weinig meer dan: "Tsja, het zijn eigenlijk absurde zaken. Slecht. Volgens mij was ik toen verkeerd bezig hé" (zie CGVS, 11/12/2017, p. 32). Veelzeggend is ook volgende quote: "Ik heb gewoon spijt er van. Soms denk ik: hoe is het mogelijk dat ik me bij hen aansloot? Ik was toen nog jong en heb toen al die ervaringen meegemaakt en dat was het geval bij andere leeftijdsgenoten ook. En wat betreft degene die ik eerder verklikte, de handelaars en trouwfeest, die werden wel bestraft. Straf is een straf. Maar het is niet zo erg voor hun, ze werden niet geëxecuteerd. Ik deed het toen omdat ik eerder moeilijke situatie meemaakte met Daesh door die kampen. Ik moest het werk doen om mijn imago op te poetsen" (zie CGVS, 15/02/2019, p. 22). Hieruit blijkt dat u wel spijt inroept maar tegelijk alle verantwoordelijkheid van u afschuift. Voorts blijkt uit de quote nogmaals dat u uit opportunisme en zelfbehoud handelde, terwijl er geen sprake was van onweerstaanbare dwang.

Dat u zich momenteel als een vijand van IS beschouwt, u zich aanpast aan het leven in België, u drinkt en hasj rookt, en u naar België kwam om een beter leven op te bouwen, is geenszins een indicatie dat u de ernst van de door u gepleegde feiten erkent, oprecht spijt betoont, of er verantwoordelijkheid voor opneemt. Evenmin doet het afbreuk aan de ernst van de feiten.

Er kan evenmin worden gesteld dat het toepassen van artikel 1 par. F van de vluchtelingenconventie ingaat tegen het 'hoger belang van het kind'.

In het kader van uw asielprocedure werd voldaan aan alle procedurele noden waarop u als minderjarige verzoeker om internationale bescherming recht had (zie boven). Ondertussen bent u meerderjarig en is er in uw hoofde geen sprake van bijkomende procedurele noden. Er kan bijgevolg niet worden gesteld

dat er geen rekening werd gehouden met het 'hoger belang van het kind'. Evenmin licht uw advocaat toe op welke manier het principe van het 'hoger van het belang van het kind' wordt geschonden door een toepassing van artikel 1 par. F van de vluchtelingenconventie.

Het CGVS is zich bewust van de consequenties van artikel 1 par. F, het artikel wordt dan ook omzichtig toegepast. Er werd ook omstandig toegelicht waarom uitsluiting onder artikel 1 par. F, rekening houdend met alle elementen, in uw geval toegepast dient te worden. Dat uit rechtspraak blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een ander dossier stelde dat '1F niet toegepast kon worden op een minderjarige, aangezien hij door zijn leeftijd onvoldoende maturiteit had om zich op vrijwillige wijze aan te sluiten bij een organisatie, en hij gezien zijn leeftijd vatbaar was voor dwang en druk' (zie mail advocaat 16/04/2018), verandert niets aan de vaststelling dat u wel degelijk voldoende maturiteit had, handelingsbekwaam bent, en dat er geen sprake was van dwang.

Bovendien is de persoonlijke situatie van de verzoeker in de zaak waarnaar uw raadsman verwijst, geenszins gelijk te stellen met uw situatie.

Er dient bijgevolg besloten te worden dat er voldoende ernstige redenen zijn om te concluderen dat u medeplichtig bent aan de door IS en haar veiligheidsdiensten gepleegde misdrijven waarbij u handelde met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid u van uw individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Gezien het geheel aan bovenstaande objectieve vaststellingen moet dan ook worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u wetens en willens medeplichtig bent aan misdrijven tegen de menselijkheid en ernstige niet-politieke misdrijven. U moet dan ook worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, par. F (a) en (b) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en art. 55/2 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u om dezelfde redenen te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 55/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en profiel. Geen van deze documenten toont echter aan dat u niet uitgesloten dient te worden van internationale bescherming.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggelid naar Syrië. Een verwijderingsmaatregel is dan ook niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u noch direct, noch indirect mag worden teruggelid naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1 F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie), artikel 24 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* artikel 13 EVRM, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.

Vooraf wenst verzoeker op te merken dat het doel van deze beroepsprocedure er niet in bestaat om de feiten te betwisten, of om ernst van de feiten te relativieren. Desalniettemin meent verzoeker dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus onterecht was.

Vooraleer in te gaan op de grond van de zaak, vestigt verzoeker de aandacht op het 'hogere belang van het kind', zoals bepaald in artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 14 van het KB van 11 juli 2003.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden en directe werking heeft, luidt als volgt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ...”

Artikel 14 van het KB van 11 juli 2003 luidt als volgt:

“[...] § 4. Het hogere belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag.”

Ook UNHCR bevestigt in haar richtlijnen rond de toepassing van de uitsluitingsclausules (UNHCR Background Note on the Application of Exclusion Clauses – 2003) dat steeds gehandeld moet worden in het hogere belang van het kind.

Voorts wenst verzoeker nog twee zaken onder de aandacht te brengen, namelijk het feit dat de uitsluitingsclausules uitzonderingsregels zijn, die derhalve restrictief dienen te worden geïnterpreteerd, en het feit dat bij de toepassing van artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, er een omkering van de bewijslast plaatsvindt. Dit blijkt uit de *Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees* van UNHCR van 4 september 2003. Het is bijgevolg de taak van verwerende partij om te bewijzen dat verzoeker uitgesloten dient te worden van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker voert aan dat hij Syrië ontvluchtte begin 2016, toen hij 15 jaar oud was. De handelingen die volgens verwerende partij aanleiding geven voor de uitsluiting van de Vluchtelingenstatus speelden zich af tussen juni - juli 2015 en begin 2016, oftewel toen verzoeker nog niet de leeftijd van 16 jaar had bereikt. Verzoeker wijst erop dat volgens de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR, die ook verwerende partij hanteerde in voorliggende zaak (UNHCR Background Note on the Application of Exclusion Clauses – 2003), de uitsluitingsclausules enkel op minderjarigen kunnen toegepast worden indien ze de leeftijd van criminele aansprakelijkheid bereikt hebben, en de mentale capaciteiten (*mens rea*) niet ontbreken om verantwoordelijk te worden geacht voor de misdrijven. Hoe jonger het kind was, hoe groter het vermoeden dat de mentale capaciteit niet aanwezig was op het moment van de feiten. Indien de mentale capaciteit aanwezig is, dient er gekeken te worden indien er andere gronden voorhanden zijn die maken dat verzoeker niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen. UNHCR geeft een overzicht van de factoren waarmee rekening moet worden gehouden: de leeftijd van de verzoeker op het moment dat hij lid werd van de groepering, de redenen om zich aan te sluiten, de mogelijkheid om niet deel te nemen aan handelingen of te ontsnappen, het gedwongen gebruik van drugs, alcohol of medicatie, de promotie die men maakte in de organisatie, het opleidingsniveau en het niveau van begrip van de gebeurtenissen, en tot slot het trauma en misbruik waarvan het kind het slachtoffer werd omwille van zijn betrokkenheid bij de organisatie.

Aangaande de vraag of hij verantwoordelijk gehouden kan worden voor de door hem gestelde daden, betoogt verzoeker in hoofdorde dat de vereiste *mens rea* niet aanwezig was, en het hem aan de mentale capaciteiten ontbrak om zich weloverwogen en met kennis van zaken aan te sluiten bij IS. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij slechts 10 jaar oud was toen het Syrische conflict uitbrak en dat hij opgroeide in oorlogsgebied. Vanaf het jaar 2013 infiltreerde Islamitische Staat (IS) in de regio van Raqqa, en geleidelijk namen ze de volledige controle over. Verzoeker was op dat moment slechts 12 tot 13 jaar oud. De invloed van Islamitische Staat op het leven in Raqqa was zeer groot. Er werd actief propaganda verspreid via onder meer de preken in de moskeeën door Imams, er weerklonken koranverzen, ronselaars spraken jongeren aan, ... Verzoeker formuleerde het als volgt: *“Ik heb me eigenlijk bij hen aangesloten na lange periode na de val van de stad in hun handen. In die periode, overal waar je liep werden sharia opleidingen in de moskeeën georganiseerd. Overal waar je loopt in Raqqa hoor je discussies over religie en islam. Je wordt beïnvloed door die sfeer. Dus, op een gegeven*

moment begon iemand met me te praten. En zijn doel was me te overtuigen." (gehoorverslag CGVS 11/12/2017, p. 23). Verzoeker werd zelf aangesproken door een buurtgenoot die zich bij IS had aangesloten, die stelde dat 'IS de ware islam volgde'. Verzoeker werd door deze buurtgenoot in contact gebracht met A.H., een lid van IS en de imam van de Hussein-moskee. Deze twee personen praatten herhaaldelijk op hem in en wisten hem te overtuigen om zich aan te sluiten. Verzoeker benadrukt dat verwerende partij erkent *'dat IS alomtegenwoordig was in het leven van haar burgers en een actief rekruteringsbeleid voerde onder jongeren in de stad'* (zie bestreden beslissing) en wijst erop dat hij slechts 14 jaar oud was op het moment dat hij zich in maart of april 2015 aansloot bij IS. Verzoeker verliet IS en ontvluchtte Syrië in begin 2016, toen hij 15 jaar oud was. Verwerende partij meent dat verzoeker steeds intentioneel en met kennis van zaken handelde. Verder zou verzoeker op het moment van de feiten voldoende maturiteit en verstandelijke vermogens hebben gehad, waardoor hij schuldbequaam kan worden geacht. Verwerende partij miskent naar het oordeel van verzoeker echter de gehele context waarbinnen hij toetrad tot IS, en hield te weinig rekening met zijn zeer jonge leeftijd op het moment van de feiten. Verzoeker herhaalt dat hij de eerste 10 jaar van zijn leven opgroeide onder het dictatoriale regime van de familie Assad. Vanaf 10-jarige leeftijd barstte het conflict in Syrië los en leefde verzoeker in oorlogsgebied. Vanaf 12/13-jarige leeftijd werd verzoeker blootgesteld aan de aanwezigheid en de propaganda van IS. Door zijn zeer jonge leeftijd, was hij extra beïnvloedbaar door de gebeurtenissen en de propaganda van IS. Verzoeker ging wekelijks naar de moskee, waar hij na de inname van Raqqa door IS rechtstreeks werd blootgesteld aan hun propaganda. In deze context werd verzoeker persoonlijk benaderd door een buurtgenoot en in latere instantie een Imam (iemand met veel gezag en aanzien, zeker in de ogen van een jongen van 13-14 jaar oud), die hem konden overtuigen om lid te worden van IS. Verzoeker stelt zich de vraag in welke mate hij, gezien zijn zeer jonge leeftijd en daarmee gepaard gaande beïnvloedbaarheid en vatbaarheid voor propaganda, gezien de oorlogsomstandigheden waarin hij opgroeide en gezien de intensieve propaganda waaraan hij werd blootgesteld (in Raqqa in het algemeen, via de moskee waar hij wekelijks ging bidden en persoonlijk via een buurtgenoot en een Imam, iemand met veel aanzien en moreel gezag), wel in staat was om als 14-jarige zich 'bewust en met kennis van zaken' aan te sluiten bij IS. Verzoeker betoogt dat het hem, gezien zijn zeer jonge leeftijd en gezien de algehele context (oorlog en intensieve propaganda van IS, onder meer door een Sharia-opleiding na toetreding), ontbrak aan de mentale capaciteiten om weloverwogen en met kennis van zaken zich aan te sluiten bij IS. Hierdoor kan verzoeker naar zijn mening niet verantwoordelijk worden gehouden voor zijn handelen. Daarbij komt nog dat de bewijslast inzake de toepassing van artikel 1 F van de Vluchtelingenconventie volgens de richtlijnen van UNHCR bij verwerende partij ligt. Verwerende partij faalt volgens verzoeker in de op haar rustende bewijslast, en toont niet afdoende aan dat de nodige mentale capaciteit bij hem op 14 en 15-jarige leeftijd aanwezig was. Er kan minstens twijfel weerhouden worden. Het is dan ook verre van evident om vier tot vijf jaar na de feiten nog met enige stelligheid uitspraken te doen omtrent zijn toenmalige mentale capaciteiten, aldus nog verzoeker.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat, in de hypothese dat de vereiste *mens rea* wel aanwezig is, er meerdere verschoningsgronden aanwezig zijn om hem alsnog niet verantwoordelijk te stellen voor zijn handelen. De volgende verschoningsgronden die UNHCR vermeldt in hoger aangehaalde Background Note on the Application of Exclusion Clauses zijn van toepassing op verzoeker:

- De leeftijd van verzoeker op het moment dat hij lid werd van de groepering: verzoeker was slechts 14 jaar oud, en bleef in totaal 9 maanden lid van IS;
- De redenen om zich aan te sluiten: verzoeker was in eerste instantie tegen IS, maar veranderde onder invloed van de propaganda van gedachten. Verzoeker groeide vanaf zijn 10 jaar op in oorlogsgebied, en werd vanaf 12-13 jarige leeftijd blootgesteld aan propaganda van IS (op straat, in de moskee tijdens het vrijdaggebed, en via persoonlijke gesprekken met een buurtgenoot en een Imam). Deze propaganda en brainwashing hadden tot gevolg dat verzoeker overtuigd raakte van de interpretatie die IS aan de Islam gaf. Verzoeker kijkt als volgt hier op terug: *"Ze hadden eerder gewoon iets in mijn hoofd geplant. Mijn hersenen gespoeld. Zo was het."* (gehoorverslag CGVS 11/12/2017, p. 21)
- Het opleidingsniveau en niveau van begrip van de gebeurtenissen: verwerende partij haalt aan dat verzoeker tot zijn 14 jaar naar school ging, en goed op de hoogte was van hetgeen er gaande was. Verwerende partij ziet hierbij wel het gegeven over het hoofd dat verzoeker (na eerst 10 jaar in de dictatuur van de familie Assad te hebben doorgebracht) vanaf zijn 10 jaar in oorlogsgebied leefde, en vanaf zijn 12/13 onder de invloed van de propaganda van IS kwam te staan. Zijn opleidingsniveau en zijn niveau van begrip mag zeker niet overdreven worden.
- Het trauma en het misbruik waarvan het kind het slachtoffer werd: verzoeker werd het slachtoffer van seksueel misbruik door een volwassen lid van IS, en kampt nu nog met psychologische problemen hierdoor. Tijdens zijn gehoor bij het CGVS was het voor verzoeker zeer moeilijk om

hierover te spreken, en trachtte hij het onderwerp zo snel mogelijk af te handelen (zie bv. 11/12/2017, p. 34). Verzoeker deed ook aan automutilatie. Zo merkte de dossierbehandelaar tijdens het gehoor op dat verzoeker snijwonden heeft op de linkervoorarm (zie CGVS 11/12/2017, p. 18 en 41). Verder zag de dossierbehandelaar op Facebook dat verzoeker zich ook in bovenarm had gesneden. Verzoeker bevestigde dat hij zich sneed, en gaf als reden aan dat hij een hekel aan zichzelf en alles had (zie CGVS 11/12/2017, p. 40 - 42) Verzoeker wenst geen psychologische hulp te krijgen.

De combinatie van deze verschillende verschoningsgronden, maakt volgens verzoeker dat hij niet individueel verantwoordelijk mag worden gehouden voor zijn handelen. Verzoeker kan hierdoor niet uitgesloten worden op basis van artikel 1F van de Vluchtelingenconventie. Minstens faalt verwerende partij in de op haar rustende bewijslast en toonde ze niet afdoende aan dat de bovenstaande verschoningsgronden niet van toepassing zijn.

Ter staving van zijn betoog wijst verzoeker er nog op dat ook het Federale Parket na onderzoek blijkbaar van mening was dat verzoeker niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor zijn daden. Op 15 maart 2018 werd verzoeker in bijzijn van zijn voogd gedurende een gehele dag verhoord door de Federale gerechtelijke politie, aangezien hij verdacht werd van 'welbewuste deelname aan activiteiten van een terroristische groep'. Verzoeker gaf aan de Federale gerechtelijke politie een volledig overzicht van zijn activiteiten voor IS, hetgeen overeenstemt met zijn relaas bij het CGVS. Verzoekers smartphone werd in beslag genomen voor verder onderzoek (stuk 2 en 5). Op 22 maart 2018 werd verzoeker voorgeleid bij de jeugdrechtbank te Turnhout op vordering van de procureur des Konings op verdenking van deelname aan de activiteiten van een terroristische groep. In afwachting van de resultaten van het gerechtelijk onderzoek, plaatste de jeugdrechter verzoeker onder het toezicht van de sociale dienst voor gerechtelijke jeugdhulpverlening. Andere maatregelen werden niet noodzakelijk geacht (stuk 3). Op 27 juni 2018 werd het dossier door de procureur des Konings echter geseponneerd (stuk 4). Deze beslissing werd niet gemotiveerd. Doordat verzoeker zelf alle feiten spontaan heeft toegegeven, kan de seponering niet te wijten zijn aan een gebrek aan bewijzen van zijn lidmaatschap bij IS en zijn activiteiten voor deze organisatie. Verzoeker bekende immers spontaan. Hieruit kan volgens verzoeker worden afgeleid dat ook de Procureur des Konings van mening was dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor zijn daden. Hoewel verwerende partij op de hoogte was van het onderzoek dat werd geopend door de Procureur des Konings, van de beslissing van de jeugdrechtbank en van de seponering van dit onderzoek (zie stuk 6 en 7), wordt hierover met geen woord gerept in de bestreden beslissing. Het overzicht van de documenten die werden neergelegd in de bestreden beslissing, vermelden deze stukken evenmin. Bij aanvang van het derde gehoor bij het CGVS gaf de dossierbehandelaar nochtans te kennen dat hij de stukken goed had ontvangen. Door geen rekening te houden met het onderzoek dat de Procureur des Konings met behulp van de Federale gerechtelijke politie voerde, en de stukken die in dit kader werden voorgelegd, ging verwerende partij onzorgvuldig te werk, aldus verzoeker.

Ondergeschikt, indien deze Raad van oordeel zou zijn dat er ernstige redenen voorhanden zijn in zijn dossier om te veronderstellen dat hij zich schuldig zou gemaakt hebben aan het plegen misdrijven die vallen onder artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, en hij hiervoor individuele verantwoordelijkheid draagt, wenst verzoeker erop te wijzen dat, hoewel de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR (*UNHCR Statement on article 1F of the 1951 Convention*, juli 2009) dit voorschrijven, verwerende partij heeft nagelaten de proportionaliteitstoets in zijn dossier te doen. Er wordt zelfs geen melding van gemaakt in de bestreden beslissing. Verzoeker doet een poging om zelf deze proportionaliteitstoets op te stellen, hoewel dit eigenlijk de taak is van verwerende partij. Enerzijds pleegde verzoeker ernstige feiten. Deze feiten worden niet ontkend of geminimaliseerd. Anderzijds ziet verzoeker de volgende gevolgen die een beslissing tot uitsluiting met zich meebrengen, en die afgewogen moeten worden tegen de ernst van de feiten:

- Bij een terugkeer naar Syrië zal verzoeker het slachtoffer worden van mensenrechtenschendingen in de zin van artikel 3 EVRM, en dit omwille van verschillende redenen, die het CGVS niet betwist: *"Gezien uw afkomst uit IS-gebied, uw activiteiten voor IS, het seksueel geweld waarvan u slachtoffer werd, uw ongeautoriseerd vertrek uit Syrië, en u dienstweigering voor het Syrische reguliere leger, is het geloofwaardig dat u in Syrië een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten aanzien van de overheid, de diverse strijdende groeperingen en IS"*, (zie bestreden beslissing)
- Verzoeker zal terecht komen in een toestand van verregaande materiële behoefte. Hij kan immers niet terugkeren naar Syrië, aangezien hij het slachtoffer zal worden van ernstige mensenrechtenschendingen cfr. artikel 3 EVRM, maar hij kan eveneens (minstens tijdelijk) niet op legale wijze in België verblijven in het geval van een uitsluitingsbeslissing. Hierdoor zal verzoeker in

illegaal verblijf in België belanden, met alle gevolgen van dien. Zonder verblijfsrecht heeft verzoeker geen recht op materiële steun, en zal hij dakloos worden. Verder mag hij niet werken of studeren. Verzoeker zal enkel aanspraak kunnen maken op dringende medische hulp. Ten gevolge van de bestreden beslissing, zal verzoeker in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte terecht komen, waardoor hij niet in staat zou zijn te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals wonen, eten, zich kleden en wassen, ... hetgeen zijn fysieke en mentale gezondheid zou schaden, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (zie in die zin HvJ, Grote Kamer, C-233/18, 12 november 2019, §46; HvJ, arrest van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Er bestaat weliswaar de theoretische mogelijkheid tot de aanvraag van een verblijfsrecht op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (gezien zijn onverwijderbaarheid), maar hierbij moeten een aantal kanttekeningen geplaatst worden. Om te beginnen zijn er een aantal praktische en administratieve obstakels bij de procedure cfr. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker dient over een vast adres te beschikken, hetgeen hij niet heeft aangezien hij zijn recht op materiële steun zal verliezen zodra de beslissing tot uitsluiting definitief wordt. Verder is er een financiële barrière aangezien hij een administratieve kost van € 358 dient te betalen aan de dienst Vreemdelingenzaken. Ten derde moet verzoeker een identiteitsbewijs voorleggen, hetgeen hij niet heeft. Hij kan dit in theorie aanvragen bij de Syrische ambassade in België, maar gezien het feit dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten opzichte van het Syrische regime, kan men dit niet redelijkerwijze van hem verwachten (en is het ook hoogst twijfelachtig of de Syrische overheid verzoeker zal helpen). Naast deze praktische obstakels, bestaat er *geen enkele garantie* dat de aanvraag tot humanitaire regularisatie cfr. artikel 9bis een positief gevolg zal kennen. De bevoegde minister beschikt immers over een discretionaire bevoegdheid, waardoor er geen enkele verplichting bestaat om verzoeker in het bezit van een verblijfstitel te stellen. Zeker gezien verzoekers profiel als voormalig lid van IS, is het maar de vraag of de bevoegde minister het politiek gezien aandurft om verzoeker in het bezit te stellen van een verblijfstitel, of de wil heeft om verzoeker deze gunst (die artikel 9bis is) toe te staan. Tot slot zal verzoeker tijdens de behandelingsduur van de procedure cfr. artikel 9bis Vw (die kan oplopen tot meer dan een jaar) niet over een verblijfsrecht beschikken. Verzoeker zal dus zelfs in het meest gunstige scenario (met een relatief snelle positieve beslissing in zijn humanitaire regularisatieaanvraag) een aanzienlijke tijd in illegaal verblijf moeten doorbrengen, waardoor hij in een toestand van verregaande materiële behoefte zal belanden.

- Verzoeker verliest zijn recht op gezinshereniging met zijn ouders, die zich momenteel nog in Syrië bevinden. HvJ arrest C-550/16 van 12 april 2018 verduidelijkte immers dat een meerderjarig erkend vluchteling recht heeft op gezinshereniging met de ouders indien hij als minderjarige het verzoek tot internationale bescherming indiende. Verwerende partij twijfelt niet aan de gegronde vrees voor vervolging cfr. de Vluchtelingenconventie (hetgeen het recht op gezinshereniging opent), maar oordeelde dat verzoeker uitgesloten diende te worden. Doorheen zijn gehoren bij het CGVS (zie ter illustratie CGVS dd. 11/12/2017, p. 18), zijn contacten met zijn raadsman en zijn voormalige voogd en huidig vertrouwenspersoon is er één constante: verzoekers vraag om herenigd te worden met zijn ouders. Aangezien verzoeker zelf niet kan terugkeren naar Syrië, vormt België de enige plaats waar dit mogelijk is. Verzoekers ouders, die fel gekant waren tegen zijn toetreding tot IS, en die verzoeker hebben helpen vluchten uit Syrië, zouden in België een stabiele omgeving kunnen bieden voor hun ondertussen jongvolwassen zoon. Verzoekers recht op een gezinsleven met zijn ouders, zoals beschermd door artikel 8 EVRM wordt getroffen door de bestreden beslissing. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt in vaste rechtspraak dat er sprake kan zijn van een recht op familieleven tussen ouders en volwassen kinderen en volwassen broers en zussen. Dit is enkel zo indien bewezen wordt dat het gaat om een bijzondere afhankelijkheid van de familieleden, meer dan de gewone emotionele banden. *In casu* is er sprake van een bijzondere afhankelijkheid van verzoeker t.a.v. zijn familieleden, gezien de problemen die verzoeker kende in Syrië en tijdens zijn reis in Griekenland, gezien het misbruik waarvan hij het slachtoffer werd (met psychologische problemen tot gevolg), gezien het feit dat hij op 15-jarige leeftijd gescheiden werd van zijn ouders. Het klopt verder dat verzoeker een volwassene is, maar men mag niet uit het oog verliezen dat hij nog maar recent meerderjarig is geworden, waardoor er een hogere mate van afhankelijkheid is. Het familieleven van verzoeker met zijn ouders valt bijgevolg onder de bescherming van artikel 8 EVRM.
- Een uitsluiting op basis van artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, waardoor verzoeker in België in een limbo zal belanden, valt moeilijk te rijmen met het principe van het 'hogere belang van het kind', dat een essentiële en doorslaggevende overweging dient te vormen bij de behandeling van verzoekers dossier. Het is niet in verzoekers hoger belang om uitgesloten te worden van de bescherming geboden door de Vluchtelingenconventie omwille van daden die hij op zeer jonge

leeftijd heeft gepleegd, en hierdoor in illegaal verblijf in België te belanden, zonder mogelijkheid tot terugkeer naar Syrië. Verwerende partij hield echter op geen enkel moment rekening met het hoger belang van het kind. De motivering van verwerende partij met betrekking tot het hoger belang van het kind is uiterst summier, en illustreert het gebrekkig onderzoek op dit vlak: *“In het kader van uw asielprocedure werd voldaan aan alle procedurele noden waarop u als minderjarige verzoeker om internationale bescherming recht had (zie boven). Ondertussen bent u meerderjarig en is er in uw hoofde geen sprake van bijkomende procedurele noden. Er kan bijgevolg niet worden gesteld dat er geen rekening werd gehouden met het ‘hoger belang van het kind’. Evenmin licht uw advocaat toe op welke manier het principe van het ‘hoger belang van het kind’ wordt geschonden door een toepassing van artikel 1 par. F van de Vluchtelingenconventie.”* Verwerende partij ziet het ‘hoger belang van het kind’ enkel in het kader van de procedurele noden, terwijl het om een veel ruimer concept gaat. Relevant hierbij is hetgeen rechters M. Maes en A. Wijnants schrijven: *“Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d. i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primair op de belangen van het kind als een eerste overweging”* (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1). Verzoeker hekelt dat verwerende partij naliet om de mogelijke negatieve en positieve effecten van de beslissing nauwgezet uiteen te zetten, om dan vervolgens uit te maken wat de belangen van het kind in dit specifieke geval vereisen. Verder heeft verwerende partij het nagelaten om de belangen van het kind primair in overweging te nemen. Verzoeker voegt hieraan toe dat ook de richtlijnen van UNHCR (UNHCR Background Note on the Application of Exclusion Clauses – 2003) met betrekking tot de toepassing van de uitsluitingsclausules op minderjarigen niets aan de verbeelding overlaten: *“93. At all times, regard should be had to the overwhelming obligation to act in the “best interests” of the child in accordance with the 1989 Convention on the Rights of the Child.”* Volgens verzoeker schiet verwerende partij hier duidelijk te kort, en heeft zij bij haar onderzoek geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind, hoewel de bestreden beslissing tegen dit hoger belang ingaat.

Verzoeker betoogt dat uit de bovenstaande proportionaliteitstoets blijkt dat de ernst van de feiten niet opweegt tegen de gevolgen van de uitsluitingsbeslissing. Verzoeker zal in Syrië blootgesteld worden aan een schending van artikel 3 EVRM omwille van verschillende redenen, en door verschillende actoren. Hij zal in een toestand van verregaande materiële behoefte terecht komen, hetgeen een schending van artikel 1 van het Handvest van Grondrechten inhoudt, en zijn recht op een gezinsleven met zijn ouders, zoals beschermd door artikel 8 EVRM wordt geschonden. Tot slot gaat de uitsluiting in tegen het hoger belang van het kind, hoewel er volgens UNHCR net een overweldigende verplichting bestaat om te handelen in het hoger belang van het kind bij de toepassing van uitsluitingsclausules op minderjarigen. Dit brengt dan ook een schending van artikel 24 van het Handvest, dat directe werking heeft, met zich mee. De toepassing van artikel 1 F van de Vluchtelingenconventie is volgens verzoeker dan ook niet proportioneel, waardoor hij erkend dient te worden als vluchteling.

Tot slot gaat verzoeker dieper in op het hoger belang van het kind. Hij verwijst naar rechtspraak van deze Raad en stelt dienaangaande: *“Het standpunt van de Raad op dit punt is nogal beperkt geweest. Waar vroeger werd geoordeeld dat het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 3 van het IVRK geen directe werking had, en het corresponderende artikel in de Grondwet, art. 22bis, evenmin, diende er een andere benadering gevolgd te worden sinds het recht ook in het Handvest van Grondrechten van de Unie werd opgenomen, in artikel 24.2, gezien de bepalingen in dit Handvest directe werking hebben. Desalniettemin wordt er nog teruggesproken naar de (verouderde) rechtspraak van de Raad van State omtrent het gebrek aan directe werking, zodra men artikel 22bis GW of artikel 3 van het IVRK inroept, hoewel de bepalingen woordelijk gelijk zijn aan artikel 24.2 van het Handvest dat wel directe werking kent. Maar ook wanneer het hoger belang van het kind wordt toegepast in het asielcontentieux, heet het dat het hoger belang van het kind geen afbreuk kan doen aan de criteria van de definitie van een*

vluchteling zoals uiteengezet in art. 1A van de Conventie van Genève, en wordt het hoogstens als een procedurele verplichting opgevat.” Verzoeker betoogt dat deze opvatting niet houdbaar is, gelet op de directe toepasbaarheid van artikel 24.2 van het Handvest, de talrijke interpretatieve verduidelijkingen die werd gegeven door het VN Kinderrechtencomité, de eerste individuele beslissing van datzelfde comité (nota bene in een asieltwestie), de interpretatie en benadering van het concept in de rechtspraak van het EHRM en de expliciete opname van het concept in het eigenlijke EU asielrecht. Volgens verzoeker blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing niet dat zijn asielt dossier werd beoordeeld vanuit kindspecifiek standpunt, en dat deze informatie onvoldoende mee in overweging werd genomen bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Nochtans stelt artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet expliciet dat begeleide en niet-begeleide minderjarigen per definitie kwetsbare personen uitmaken. Dit wordt ook bevestigd door artikel 20, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn. Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet geeft aan dat de asielinstanties rekening moeten houden met het individueel profiel van de verzoeker in het kader van de asielaanvraag. Artikel 4.3.c) van de Kwalificatierichtlijn stelt daarbij expliciet dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming dient geïndividualiseerd te worden, en (onder andere) rekening moet houden met *“de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen”*. Er dient dus een beoordeling te worden gemaakt van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker om na te gaan of de daden waaraan hij blootgesteld zou kunnen worden met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Kwetsbaarheid, leeftijd en psychische problemen leiden niet enkel tot procedurele garanties, maar zijn ook essentieel om te beoordelen of de daden waaraan de verzoeker zou kunnen worden blootgesteld met vervolging of ernstige schade overeenkomen, of zoals *in casu* een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoeker vervolgt dat artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet stelt dat: *“het hoger belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming”*. In de considerans van de Procedurerichtlijn wordt bepaald dat het belang van het kind bij de toepassing van de richtlijn een eerste overweging moet zijn, en dit overeenkomstig het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en het Kinderrechtenverdrag (punt 33). De asieldiensten moeten het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, met inbegrip van diens achtergrond, terdege in aanmerking nemen. Ook overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn geeft aan dat het belang van het kind één van de hoofdoverwegingen van de lidstaten dient te zijn, overeenkomstig het Kinderrechtenverdrag. Er moet terdege rekening worden gehouden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit. Artikel 25.6 van de Procedurerichtlijn stelt ten slotte dat *“bij de uitvoering van deze richtlijn laten de lidstaten zich leiden door het belang van het kind als eerste overweging”*. Artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, dat directe werking heeft, bepaalt: *“bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging”*. Verzoeker voegt hieraan toe dat het Kinderrechtencomité op 29 mei 2013 zijn Algemeen Commentaar n°14 (General Comment) publiceerde waarin het Comité verduidelijkt dat: *“The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority' will be able to clarify the concept and make concrete use thereof”*. Het Kinderrechtencomité bepaalt ook verschillende factoren die overwogen moeten worden bij het bepalen van het hoger belang van het kind, met name de mening van het kind, de identiteit van het kind, het behoud van zijn familiale omgeving en het handhaven van relaties, de verzorging, de bescherming en de veiligheid van het kind, zijn kwetsbaarheid, zijn recht op gezondheid en zijn recht op onderwijs. Het Comité herhaalt bij vele aangelegenheden dat het IVRK als een geheel moet beschouwd worden en dat de bepalingen ervan samen moeten gelezen worden. Asielaanvragen maken een toepassing van Unierecht uit en het IVRK dient onverkort toepassing te vinden bij de behandeling van aanvragen, aldus verzoeker, die er te dezen op wijst dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (Grote Kamer) er in zijn arrest C-540/03 aan herinnert: *“Het Hof heeft reeds erop gewezen dat het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten behoort tot de internationale instrumenten ter bescherming van de rechten van de mens, waarmee het rekening houdt bij de toepassing van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht (zie met name arresten van 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 31; 18 oktober 1990, Dzodzi, C-297/88 en C-197/89, Jurispr. Blz. 1-3763, punt 68, en 17februari 1998, Grant, C-249/96, Jurispr. blz. 1-621, punt 44). Dit is eveneens het geval met het voormelde Verdrag inzake de rechten van het kind, dat, zoals het net aangehaalde verdrag, elk der*

lidstaten bindt.” (HvJ, C-540/03, 27 juni 2006, § 37). Ook het EHRM neemt het hoger belang van het kind over in haar rechtspraak als een substantieel recht, en niet als louter procedurele garantie. Zie bijvoorbeeld het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland. § 135, waarin de Grote Kamer uiteenzet dat het belang van het kind ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft. Het hoger belang van het kind wordt door het EHRM zowel gebruikt om artikel 3 van het EVRM richting te geven, als artikel 8 EVRM. De redenering is daarbij allerminst dat het hoger belang van het kind niet kan afdoen aan de ernst van het risico vereist onder artikel 3 van het EVRM, maar integendeel wordt het gebruikt om de impact van bepaalde behandelingen te gaan kwalificeren als ernstiger t.o.v. een kind dan t.o.v. een volwassene (zie bijvoorbeeld EHRM12 oktober 2006, nr. 13178/03, *Mubilanzila Mayeka en Kiniku Mitunga t. België*; EHRM, V.M. e.a. t. België, 7 juli 2015; TULKENS, E, “La Convention européenne des droits de l’homme et les droits des enfants”, *Journal du Droit des Jeunes*, nr. 272, februari 2008, p.6). Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad. pt. 56 en 64-65, met verwijzing naar EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 37; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93. Ahmut v. Nederland. § 69; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 42). Belangrijk voor het EHRM is ook de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, namelijk de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen. (Zie M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1). Het hoger belang van het kind wordt verduidelijkt door het VN Kinderrechtencomité in Algemene Conclusie nr. 14. Dit document biedt een leidraad hoe het hoger belang van het kind te kwalificeren en concreet invulling te geven. Zo maakt paragraaf 4 duidelijk dat wat centraal staat de holistische ontwikkeling is van het kind: “4. *The concept of the child's best interests is aimed at ensuring both the full and effective enjoyment of all the rights recognized in the Convention and the holistic development of the child.*” (vrije vertaling: het concept hoger belang van het kind is gericht op het verzekeren van volledige en effectieve bescherming van alle rechten opgenomen in het Verdrag en de holistische ontwikkeling van het kind). In de noot hierbij verduidelijkt het Comité wat begrepen dient te worden onder ‘ontwikkeling’ en dat dit de fysieke, geestelijke, spirituele, psychologische en sociale ontwikkeling omvat: “*The Committee expects States to interpret development as a “holistic concept, embracing the child's physical, mental, spiritual, moral, psychological and social development ” (general comment No. 5, para. 12)*” (vrije vertaling: Het Comité verwacht van Staten om ontwikkeling te benaderen als een “holistisch concept dat het kind zijn fysieke, mentale, spirituele, morele, psychologische en sociale ontwikkeling omvat” (algemene commentaar nr.5, para 12). Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat het dus geen vaag begrip is dat hierdoor geen toepassing zou kunnen vinden. Integendeel, het brengt een onderzoeksplicht met zich mee van de betrokken instanties om de situatie en achtergrond van het kind vanuit die optiek te analyseren en begrijpen. Het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen stipt in “*Asiel en de bescherming van kwetsbaarheid. Inoverwegingname van de minderjarigheid en trauma in de Belgische asielprocedure*” van december 2014 aan dat het onderzoek van de aanvraag hoort te gebeuren in een vriendelijke sfeer, door gekwalificeerde professionals, maar ook dat er ook rekening dient gehouden te worden met het algemeen welzijn van het kind met name zijn recht op (over)leven, op ontwikkeling/ontplooiing en op non-discriminatie. En dat om dit te bereiken, horen de instanties een precies beeld van de complete identiteit van het kind te hebben (met name zijn nationaliteit, opvoeding, herkomst, bijzondere en specifieke kwetsbaarheidsfactoren,...). De beslissing dient ook in het licht van het hoger belang van het kind gemotiveerd te worden. Het gaat dus niet louter om een procedurele garantie, maar ook om een onderzoeksplicht die een holistische inschatting van de achtergrond van het kind met zich meebrengt in licht van het welzijn van het kind, en dat de beslissing als dusdanig dient gemotiveerd te worden. Artikel 6.1. van het IVRK stelt dan ook: “*De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft. 2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind*”. UNHCR maakt ook duidelijk dat de leeftijd van de asielzoeker ook een impact heeft op de analyse van de criteria van de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 1A van de Conventie. UNHCR stelt in haar richtlijnen: «*A child-sensitive application of the refugee definition would be consistent with the 1989 Convention on the Rights of the Child. (...) These principles inform both the substantive and the procedural aspects of the*

determination of a child's application for refugee status.» (stuk 25). Door de advocaat-generaal Bot werd al verduidelijkt dat de richtlijnen en duiding van het UNHCR een bijzonder belangrijke interpretatieve waarde hebben: *« Par conséquent, et conformément à la jurisprudence constante de la Cour, nous interpréterons les dispositions en cause non seulement à la lumière de l'économie générale et de la finalité des directives 2004/83 et 2005/85, mais également en tenant compte des dispositions prévues dans le cadre de la convention de Genève et, en particulier, de l'interprétation retenue à cet égard par le Haut-Commissariat des Nations unies pour les réfugiés (HCR).»* (Conclusies van advocaat-generaal Y.BOT, zaak C-277/11, MM C. Ireland, 26/04/2012). Het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen stelt in *"Kinderen in asiel: rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang."* dat het daarom elementair is *"de vervolgingsdrempel op het kind af te stemmen, en dus de drempel te verlagen. Er moet ook rekening worden gehouden met objectieve factoren (analyse van kindspecifieke situaties in het land van herkomst) en subjectieve factoren (leeftijd, herkomst van familie, klasse, kaste, gezondheid, opvoeding/onderwijs, inkomen, etc.) bij het nagaan of er in hoofde van het kind een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Het is eveneens essentieel de normen van het IVRK en andere internationale instrumenten die betrekking hebben kinderen te analyseren bij de statusbepaling."* Verzoeker wijst er te dezen ook op dat ook deze Raad verschillende malen heeft aangedrongen op een lagere bewijslast voor minderjarige asielzoekers op basis van leeftijd (CCE, arrest n° X, 25 oktober 2011 - Zie ook in die zin: CCE, arrest n° X, 30 september 2011; CCE, arrest n° X, 25 oktober 2011; CCE, arrest n° X, 11 oktober 2011 ; CCE, arrest n° X, 23 december 2011; CCE, arrest n° X, 16 april 2012; CCE, arrest n° X, 18 april 2012, CCE,. arrest n° X, 24 oktober 2012; CCE, arrest n° X. 10 september 2012). Verzoeker voert aan dat het niet enkel de geloofwaardigheid is die soepeler moet beoordeeld worden. Het hoger belang van het kind en het IVRK zijn bovendien essentieel in de beoordeling van de nood aan bescherming en de kwalificatie van handelingen als vervolging en/of ernstige schade. Naar analogie dient naar mening van verzoeker het hoger belang van het kind eveneens mee in rekening te worden gebracht bij het bepalen of de uitsluitingsclausules in de Vluchtelingenconventie van toepassing zijn. In 'Views adopted by the Committee on the Rights of the Child under the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on a communications procedure in respect of communication No. 3/2016' haalt het Comité General Comment No. 6 aan omtrent het non-refoulement beginsel t.o.v. kinderen, en artikel 6 en 37 van het IVRK: *"11.5 The Committee recalls in that respect its General Comment No. 6 that States shall not return a child to a country where there are substantial grounds for believing that there is a real risk of irreparable harm to the child, such as, but by no means limited to, those contemplated under articles 6 and 37 of the Convention; and that such non-refoulement obligations apply irrespective of whether serious violations of those rights guaranteed under the Convention originate from non-state actors or whether such violations are directly intended or are the indirect consequence of action or inaction."* Het Comité stelt dat het risico op ernstige schendingen dient onderzocht te worden op een leeftijdsspecifieke wijze, en met respect voor het verband tussen mensenrechten en vluchtelingenrecht, en dat de eigenlijke definitie van wie een vluchteling is op een leeftijdsspecifieke wijze moet geïnterpreteerd te worden. Het Comité herhaalt ook dat het hoger belang van het kind een eerste overweging dient te zijn in dergelijke dossiers, en dat dergelijke beslissingen, binnenin een procedure met voldoende bescherming, dienen te verzekeren dat het kind na terugkeer veilig zal zijn en voorzien zal zijn van de juiste zorg en genot van rechten. Hoe het Comité dat dan in het concrete geval invult is door te eisen dat de specifieke en persoonlijke context, naast het hoger belang van het kind in licht van de aangetoonde risico's die er zijn onderzocht wordt, en dat het voorzorgsprincipe dient gehuldigd te worden dat bij twijfel bescherming dient geboden i.p.v. ontzegd te worden. Verzoeker wijst erop dat er in voorliggend geval nog eens bijkomt dat er eveneens een verschuiving van de bewijslast plaatsvond, die bij verwerende partij komt te liggen. Niet enkel bij twijfel dient er dus bescherming geboden in plaats van ontzegd te worden, het is aan verwerende partij om te bewijzen dat artikel 1F van de Vluchtelingenconventie van toepassing is. Verzoeker betoogt te dezen dat verwerende partij verplicht is om de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op de minderjarige verzoeker te onderzoeken zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Dit onderzoek ontbreekt volgens verzoeker in bestreden beslissing. Verwerende partij gaat op geen enkel moment over tot een concrete afweging van de belangen die *in casu* spelen waardoor verwerende partij de op haar rustende onderzoeksplicht cfr. artikel 24.2 van het Handvest niet naleefde. Verwerende partij haalt aan dat de advocaat van verzoeker niet heeft toegelicht op welke manier het principe van het hoger belang van het kind wordt geschonden, maar kan de bewijslast niet zomaar verschuiven naar verzoeker. Het is de taak van verwerende partij zelf om dit onderzoek te voeren. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Verzoeker hekelt dat verwerende partij nalaat om te motiveren waarom het belang van het kind hier aan de kant werd geschoven. Verzoeker ziet verder ook niet in hoe de uitsluiting van de bescherming geboden door de vluchtelingenconventie omwille van feiten die gepleegd werden toen hij 14 tot 15 jaar was, in zijn hoger

belang kan zijn. Verzoeker tast naar eigen zeggen in het duister waarom verwerende partij meent dat zijn belangen als kind niet primair in overweging moeten worden genomen. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij op een grondige manier rekening heeft gehouden met verzoekers hoger belang als minderjarige, waardoor artikel 24.2 van het Handvest en de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden. Deze bepalingen worden bijkomend geschonden doordat de bestreden beslissing net lijnrecht ingaat tegen verzoekers hoger belang, in plaats van deze belangen van het kind primair in overweging te nemen.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat men op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen niet kan besluiten dat verwerende partij succesvol kon aantonen dat hij uitgesloten dient te worden van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus cfr. artikel 1F van de Vluchtelingenconventie. Hierdoor schendt tegenpartij naar het oordeel van verzoeker dan ook dit artikel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Verder blijkt uit het voorgaande ook dat verwerende partij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat verwerende partij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen. Verwerende partij hield naar mening van verzoeker niet afdoende rekening met het hoger belang van het kind, waardoor artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werd geschonden. Door verzoeker ten onrechte uit te sluiten en het statuut van vluchteling of op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen, schendt verwerende partij bovendien artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een verhoorblad van de Federale gerechtelijke politie dd. 15 maart 2018, een beschikking van de Jeugdrechtbank te Turnhout dd. 22 maart 2018, een beslissing tot seponering dd. 29 juni 2018, een getuigenverklaring van de voormalige voogd van verzoeker, een mail van verzoekers advocaat aan het CGVS dd. 16 april 2018, een mail van verzoekers advocaat aan het CGVS dd. 5 juli 2018, een attest De Touter dd. 12 december 2019, een attest van het Agentschap Jongerenwelzijn dd. 14 november 2019, een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en een inschrijvingsformulier Nederlandse les.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: Background Note on the Application of Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees van UNHCR van 4 september 2003, UNHCR Statement on Article 1F of the 1951 Convention van juli 2009 en een uittreksel uit Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis van EASO van januari 2016.

2.3. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe voornoemd artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker overeenkomstig artikel 1, F (a) en (b) van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat er voldoende ernstige redenen zijn om te concluderen dat hij medeplichtig is aan de door IS en haar veiligheidsdiensten gepleegde misdrijven waarbij hij handelde met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hem van zijn individuele verantwoordelijkheid vrijstelt en er dan ook ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens medeplichtig is aan misdrijven tegen de menselijkheid en ernstige niet-politieke misdrijven, en wordt hij op grond van artikel 55/4 van de

Vreemdelingenwet om dezelfde reden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) uit de voorhanden zijnde landeninformatie blijkt dat IS zich op grote schaal schuldig maakt aan misdaden tegen de menselijkheid, verzoeker van maart of april 2015 tot eind 2015 – begin 2016 lid was van IS en actief was binnen verschillende afdelingen van de organisatie, er bovendien duidelijke aanwijzingen zijn dat hij meer betrokken was bij de mensenrechtenschendingen van IS dan hij laat uitschijnen, uit het geheel van zijn verklaringen blijkt dat hij steeds intentioneel en met kennis van de praktijken handelde, en ondanks zijn jonge leeftijd op het moment van het stellen van deze handelingen dient te worden besloten dat hij voldoende maturiteit en verstandelijke vermogens had en schuldbequaam kan worden geacht en hij bijgevolg individueel verantwoordelijk kan worden gesteld voor zijn daden zodat, gelet op (a) zijn verklaringen omtrent zijn activiteiten voor IS in 2015, in het bijzonder in zijn rol als ‘amni al mokhles’, (b) de ernstige vermoedens dat hij als vrijwilliger deelnam aan operaties aan het front, (c) het feit dat hij de kennis bezat dat zijn activiteiten leidden tot arrestaties van burgers met mogelijks buitenproportionele bestraffing en zelfs executie tot gevolg, (d) het feit dat hij op de hoogte was van het terreurbewind dat IS tegen de burgerbevolking voerde en (e) het feit dat hij individueel verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen dient te worden geconcludeerd dat hij rechtstreeks en met kennis van zaken een materiële bijdrage leverde aan praktijken die gekwalificeerd dienen te worden als misdrijven tegen de menselijkheid in de zin van artikel 1 par. F (a) van de Vluchtelingenconventie, (ii) hij via zijn activiteiten voor IS voorts een concrete bijdrage leverde aan een ernstig niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1 par. F (b) van de Vluchtelingenconventie, (iii) verzoeker geen afdoende verschoningsgronden aanbracht daar hij zijn bewering als zou hij onder onweerstaanbare dwang gehandeld hebben niet aannemelijk maakt, zoals uitvoerig wordt toegelicht, uit het verloop van zijn asielpcedure bovendien blijkt dat hij weigert verantwoordelijkheid op te nemen voor zijn daden, dat hij zijn bijdrage en activiteiten voor IS minimaliseert, dat hij weigert de ernst van de feiten te erkennen en dat hij geen oprecht schuldinzicht toont en evenmin kan worden gesteld dat het toepassen van artikel 1 par. F van de vluchtelingenconventie ingaat tegen het ‘hoger belang van het kind’ en (iv) de door hem voorgelegde documenten een aanwijzing zijn voor zijn identiteit, herkomst en profiel doch geen van deze documenten aantoont dat hij niet uitgesloten dient te worden van internationale bescherming.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 21 november 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1

van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt als volgt: *“Uit analyse van alle beschikbare elementen blijkt dat er in hoofde van u sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.*

U bent een Syrisch staatsburger die tot het voorjaar van 2016 in Raqqa, Syrië, heeft verbleven. U legt hierover uitgebreide en precieze verklaringen af en staft uw verklaringen met de nodige stukken, waaronder kopieën van uw identiteitsdocumenten en de identiteitsdocumenten van uw familieleden, kopieën van uw schooldocumenten e.a. Daarnaast was u vóór uw vertrek actief lid van IS, wat wordt ondersteund door uw verklaringen en het BBC-artikel ‘An Education in Terror’. Verder werd u in Raqqa het slachtoffer van seksueel geweld. Het is evenmin uitgesloten dat u Syrië heeft verlaten zonder toestemming van IS. U vreest ook rekrutering door het reguliere Syrische leger, aangezien u de leeftijd heeft bereikt waarop de verplichte militaire dienst moet worden vervuld. Gezien uw afkomst uit IS-gebied, uw activiteiten voor IS, het seksueel geweld waarvan u slachtoffer werd, uw ongeautoriseerd vertrek uit Syrië, en uw dienstweigering voor het Syrisch regulier leger, is het geloofwaardig dat u in Syrië een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten aanzien van de overheid, de diverse strijdende groeperingen, en IS (zie Landeninformatie, UNHCR ‘International Protection Considerations with regard to People Fleeing the Syrian Arab Republic – Update V’).”

2.7. Desalniettemin dient te worden nagegaan of verzoeker, gezien zijn lidmaatschap van Islamitische Staat (IS) en zijn activiteiten voor deze groepering, niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Luidens artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.

Artikel 1, F van het Verdrag van Genève bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten (...).

Artikel 7 van het Statuut van Rome omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 1, F (a) van het Vluchtelingenverdrag dient te worden verstaan: “(...) (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.” Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder “aanval gericht tegen een burgerbevolking” wordt verstaan: “een wijze van optreden die het meermalen plegen van in het eerste punt bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking met zich brengt ter uitvoering of met de oog op de voortzetting van het beleid van een Staat of ter organisatie tot het plegen van een dergelijke aanval”.

Inzake de toepassing van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag stelt UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, “Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”, Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p. 12).

Opdat er van deelneming aan een in artikel 1, F genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, “Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”, 2003, p. 6). Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat geenszins om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus aangezien ook medeplichtigheid aan de in artikel 1, F beschreven misdrijven onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule valt, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de vreemdeling hierbij een substantiële bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn daad of verzuim het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon dient niet fysiek het misdrijf te begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *ibid.*, nr. 18).

Om tot de toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Genève juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet te besluiten onderzoekt de Raad de actuele vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van voormeld verdrag en houdt hij rekening met de verklaringen van de verzoeker waarbij de ernst van de gestelde daden wordt geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele strafrechtelijke veroordelingen, dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

2.8.1. In de bestreden beslissing wordt omstandig uiteengezet waarom verzoeker onder voornoemde voorwaarden valt. Zo komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat, doch dat hij van internationale bescherming dient te worden uitgesloten gelet op zijn handelingen gesteld in de periode dat hij als 'amni al-mokhles' ('betrouwbare spion') voor Islamitische Staat (hierna 'IS') in Syrië actief was. De commissaris-generaal zet vooreerst in de bestreden beslissing op omstandige wijze het theoretisch kader uiteen waarbinnen de beslissing werd genomen, met in het bijzonder aandacht voor individuele verantwoordelijkheid in geval van minderjarigen. Hierna duidt de commissaris-generaal de specifieke context waarin de uitsluitbare handelingen gepleegd werden en concludeert dat de mensenrechtenschendingen begaan door IS gekwalificeerd dienen te worden als misdaden tegen de menselijkheid. Vervolgens benoemt de commissaris-generaal de handelingen van verzoeker waarop het onderzoek focust en motiveert waarom uit deze handelingen blijkt dat verzoeker een substantiële bijdrage heeft geleverd aan misdrijven begaan door IS. Ook zet de commissaris-generaal zeer uitvoerig uiteen waarom in hoofde van verzoeker de vereiste *mens rea* en individuele verantwoordelijkheid aanwezig zijn en waarom de aangevoerde verschoningsgronden, waaronder onweerstaanbare drang, niet aanvaard kunnen worden. De commissaris-generaal stelt hierbij ook vast dat uit de analyse van verzoekers diverse Facebookprofielen blijkt dat hij na zijn actieve dienst en na zijn vertrek uit Syrië in contact bleef met personen die tot IS behoren, dat uit het verloop van zijn asielpcedure bovendien blijkt dat hij weigert verantwoordelijkheid op te nemen voor zijn daden, dat hij zijn bijdrage en activiteiten voor IS minimaliseert, dat hij weigert de ernst van de feiten te erkennen en dat hij geen oprecht schuldinzicht toont.

2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift erkent dat hij ernstige feiten heeft gepleegd en hij deze niet wenst te ontkennen of te minimaliseren (verzoekschrift, p. 4 en 11). In het verzoekschrift wordt op geen enkele wijze betwist dat de in de bestreden beslissing weerhouden handelingen van verzoeker beschouwd dienen te worden als een substantiële bijdrage aan de mensenrechtenschendingen gepleegd door IS, noch dat deze schendingen op hun beurt, gezien hun systematisch karakter, beschouwd dienen te worden als misdaden tegen de menselijkheid in de zin van artikel 1, F (a) van de Vluchtelingenconventie. Evenmin wordt enig verweer gevoerd tegen de vaststelling dat er duidelijke aanwijzingen zijn dat verzoeker bij meer mensenrechtenschendingen betrokken was dan hij wenst toe te geven. Het betreft hier dan met name zijn inzet in het overwegend Koerdische Kobani. De vaststelling dat verzoeker dienaangaande in eerste instantie aangaf effectief ingezet te zijn geweest om dit daarna sterk af te zwakken zonder hiervoor een aanvaardbare verklaring te geven, hetgeen ernstige vermoedens doet rijzen dat verzoeker wel degelijk actief was aan het front in Kobani, blijft dan ook onverkort overeind. Verzoeker betwist evenmin dat hij via zijn activiteiten voor IS, in het bijzonder zijn activiteiten als 'amni al mokhles', een concrete bijdrage leverde aan een ernstig niet-politiek misdrijf in de zin van artikel 1, F (b) van de Vluchtelingenconventie. Ook voert hij geen concreet verweer tegen de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat uit de analyse van zijn diverse Facebookprofielen blijkt dat hij na zijn actieve dienst en na zijn vertrek uit Syrië in contact bleef met personen die tot IS behoren en dat uit het verloop van zijn asielpcedure bovendien blijkt dat hij weigert verantwoordelijkheid op te nemen voor zijn daden, dat hij zijn bijdrage en activiteiten voor IS minimaliseert, dat hij weigert de ernst van de feiten te erkennen en dat hij geen oprecht schuldinzicht toont.

2.8.3. Waar verzoeker verwijst naar de bepalingen in de UNHCR Background Note on the Application of Exclusion Clauses en aanvoert dat hierin wordt gesteld dat de uitsluitingsclausules enkel op minderjarigen toegepast kunnen worden indien ze de leeftijd van criminele aansprakelijkheid bereikt hebben en de mentale capaciteiten (*mens rea*) niet ontbreken om verantwoordelijk te worden geacht voor de misdrijven, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing terdege rekening heeft gehouden met deze richtsnoeren van UNHCR, waaruit echter geenszins blijkt dat het UNHCR *a priori* de uitsluiting verbiedt van personen die minderjarig waren op het moment van de gepleegde feiten. Wel benadrukt UNHCR dat er in deze gevallen met grote omzichtigheid gehandeld moet worden, dat wanneer deze is

vastgelegd in het recht van het opvangland, de minimumleeftijd voor strafrechtelijke aansprakelijkheid bepalend is en enkel personen die op het ogenblik van de feiten deze minimumleeftijd bereikt hadden uitgesloten kunnen worden, en dat in dergelijke gevallen, alsook wanneer het recht geen minimumleeftijd voorziet, steeds de maturiteit geëvalueerd dient te worden om te bepalen of de verzoeker op het moment van de feiten over de vereiste mentale capaciteiten beschikte om verantwoordelijk te worden geacht voor het misdrijf. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de voormelde richtsnoeren in rekening werden gebracht. Wat betreft de minimumleeftijd voor strafrechtelijke aansprakelijkheid, werd er gekeken naar de wettelijke bepalingen in het Belgisch recht – zowel op federaal als gemeenschapsrecht – en werd hieruit geconcludeerd dat verzoekers leeftijd op het moment van de weerhouden feiten (*i.e.* 15 jaar oud) *an sich* niet voldoende is om te besluiten dat hij niet verantwoordelijk kan gehouden worden voor zijn handelen en aldus een uitsluiting niet *a priori* verhindert. Dit wordt in het verzoekschrift ook niet betwist.

Vervolgens werd, tevens conform de bovenvermelde richtsnoeren van het UNHCR, op individuele basis beoordeeld of verzoeker over de vereiste mentale capaciteiten beschikte op het moment van de feiten, en of er andere redenen waren om strafrechtelijke verantwoordelijkheid af te wijzen.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst op uitvoerige wijze uiteengezet hoe de Commissaris-generaal tot het oordeel is gekomen dat verzoeker over de vereiste mentale capaciteiten beschikte in de periode van zijn aansluiting bij IS, waarin de door verzoeker gestelde handelingen die weerhouden werden in de bestreden beslissing plaatsvonden. Hierbij werd o.a. gewezen op verzoekers afwegingen, zijn mening over IS en zijn eigen overtuigingen voor zijn aansluiting bij IS, zijn doelbewuste handelen met oog voor de persoonlijke ambities en eigen belangen en interesses, waarbij hij zijn activiteiten binnen de organisatie afstemde op wat hem het beste uitkwam, zijn familiale achtergrond en zijn zelfstandigheid (bestreden beslissing, pagina's 7-8). Tevens werd de 'gedwongen' aard van verzoekers rekrutering door en lidmaatschap van IS onderzocht en weerlegd, waarbij rekening houdend met verzoekers leeftijd en het feit dat IS een actief rekruteringsbeleid voerde onder de jongeren in de stad, gekeken werd naar verzoekers handelen, de expliciete keuzes die hij maakte en de motieven die hieraan ten grondslag lagen, en de context waarin dit alles gebeurde (bestreden beslissing, pagina's 9-10). De Raad stelt vast dat verzoeker ook hier nalaat om de pertinente vaststellingen en overwegingen in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander licht te plaatsen. Verzoeker betoogt weliswaar dat de vereiste *mens rea* niet aanwezig was en het hem aan de mentale capaciteiten ontbrak om zich weloverwogen en met kennis van zaken aan te sluiten bij IS zodat hij niet verantwoordelijk kan gehouden worden voor de door hem gestelde daden, en hij verwijst in dit verband naar zijn jonge leeftijd op het moment van aansluiting bij IS – verzoeker was 12 à 13 jaar oud op het moment van de machtsovername door IS in Raqqa, en ruim 14 jaar op het moment van aansluiting bij IS – en de algemene context, met name de burgeroorlog, de grote invloed van IS op het dagelijks leven in Raqqa en de intensieve propaganda van IS waaraan hij werd blootgesteld, doch deze elementen werden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meegenomen in zijn beoordeling, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich aldus in wezen louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee hij er echter niet in slaagt de motieven van de beslissing te ontcrachten op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordeelt dat hij steeds intentioneel en met kennis van de praktijken handelde, dat hij ondanks zijn jonge leeftijd op het moment van de door hem gestelde handelingen voldoende maturiteit en verstandelijke vermogens had en schuldbequaam kan worden geacht, dat hij bijgevolg individueel verantwoordelijk kan worden gesteld voor zijn daden en dat hij zijn bewering als zou hij onder onweerstaanbare dwang gehandeld hebben niet aannemelijk maakt.

In ondergeschikte orde stelt verzoeker dat, in de hypothese dat de vereiste '*mens rea*' wel aanwezig was, er meerdere verschoningsgronden aanwezig zijn die maken dat hij niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn daden. Volgens verzoeker zijn de volgende verschoningsgronden die UNHCR vermeldt op hem van toepassing: 1) zijn leeftijd op het moment dat hij lid werd van de groepering, 2) de redenen om zich aan te sluiten, 3) het opleidingsniveau en niveau van begrip van de gebeurtenissen en 4) het trauma en misbruik waarvan het kind het slachtoffer werd.

Waar verzoeker verwijst naar indoctrinatie en brainwashing als reden voor zijn toetreding tot IS, dient te worden benadrukt dat het gegeven dat verzoeker overtuigd werd van de ideologie van IS niet zonder meer inhoudt dat er sprake was van wilsverlamming, noch dat zijn toetreding tot en lidmaatschap van IS geen bewuste keuze is geweest. Hiervoor dient te worden gekeken naar het specifieke traject van verzoeker. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt uit verzoekers verklaringen duidelijk en ondubbelzinnig dat hij zich vrijwillig en zonder dwang bij IS heeft aangesloten, dat zijn

ouders de daden van IS afkeurden, zij niet toelieten dat hij zich bij IS aansloot en zijn vader het familieboekje verstopte omdat hij wist dat verzoeker dit document nodig had voor registratie bij IS, dat het verzoeker een week kostte vooraleer hij een kopie van het familieboekje kon bekomen, dat hij met andere woorden de tijd had om zijn beslissing te overdenken maar hij ondanks de sterke tegenkating van zijn ouders toch besloot om lid te worden. Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij, eens lid, binnen IS zelf initiatieven nam en keuzes maakte die hem zelf het beste uitkwamen. In de bestreden beslissing worden in dit verband onder andere de volgende voorbeelden aangehaald: i) het feit dat verzoeker bij zijn aansluiting niet bij de 'Welpen van het Kalifaat' maar wel bij het eigenlijke 'Jaysh al Khilafa' ('Leger van het Kalifaat') werd onderverdeeld, hetgeen deels zijn persoonlijke keuze was omdat hij weinig voelde voor de lange opleiding bij de 'Welpen van het kalifaat' en hij snel wilde ingezet worden in de strijd, ii) het feit dat hij bij het trainingskamp bij de ar Rashid-stuwdam ervoor koos om zich als vrijwilliger te melden en quasi onmiddellijk naar het front te worden uitgestuurd, iii) het feit dat hij ervoor koos om in Mosul te blijven op het moment dat een deel van zijn lichte gedesillusioneerde Mosul verliet, iv) de woordenwisseling met een commandant die ertoe leidde dat verzoeker uiteindelijk toch weggestuurd werd uit Mosul en dit ondanks het feit dat men toen een grote nood aan strijders had, iets waarvan verzoeker zegt dat het hem goed uitkwam, v) het negeren van het bevel om zich in Raqqa terug aan te melden in het kantoor van de 'amni al-dawla' nadat hij vanuit Mosul teruggestuurd was en vi) het feit dat verzoeker een functie als 'amni al mokhles' kon bekomen, dit terwijl IS hem eigenlijk terug naar de opleiding voor strijders wilde sturen, iets waar verzoeker "geen zin" in had. Gelet op verzoekers traject bij IS, kan bezwaarlijk volgehouden worden dat hij willoos bevelen opvolgde en onderging wat men voor hem besliste, integendeel.

Hierbij werd in de bestreden beslissing terecht verzoekers grote maturiteit op het moment van zijn aansluiting bij en lidmaatschap van IS benadrukt. Meer dan de loutere leeftijd, is de factor maturiteit van belang bij de inschatting van de mate waarin verzoekers handelen uitingen waren van een vrije wil. In de bestreden beslissing wordt hierbij op een waaier van elementen gewezen om verzoekers maturiteit aan te tonen. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat zijn opleidingsniveau en niveau van begrip zeker niet overdreven mag worden, slaagt hij er met deze vaag geformuleerde stelling niet in de pertinente motivering van de bestreden beslissing inzake zijn maturiteit, zijn mentale capaciteiten en zijn kennis en begrip van de algemene situatie te weerleggen. Zo wordt er dienaangaande in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker reeds voor zijn aansluiting kennis had van de situatie in Raqqa en de handelswijze van IS, dat hij reeds voor zijn aansluiting voor zichzelf uitmaakte met welk gedrag van IS hij al dan niet akkoord ging en dat hij aldus op het moment van zijn aansluiting wel degelijk in staat was om voor zichzelf een beeld te vormen van wat goed en slecht was. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ter staving van verzoekers maturiteit en mentale capaciteiten voorts gewezen i) op het feit dat hij na het sluiten van de scholen op veertienjarige leeftijd al op eigen houtje in Raqqa verbleef om er te werken en dit terwijl zijn familie op het platteland bleef, ii) op het feit dat verzoeker binnen IS erin slaagde om een zekere graad van autonomie af te dwingen en te verkrijgen, iii) op het dubbellevens dat verzoeker als 'amni al mokhles' leidde, iv) op de familiale context van verzoeker en het feit dat hij zich vanuit dit milieu toch aansloot bij IS, hetgeen aantoonde dat hij op dat moment reeds in staat was om zelfstandig keuzes te maken en zijn leven in handen te nemen en v) het feit dat verzoeker er middels valse verklaringen in slaagde in aanmerking te komen voor relocatie vanuit Griekenland.

Waar verzoeker 'het trauma en het misbruik waarvan het kind het slachtoffer werd' noemt als één van de factoren geïdentificeerd door het UNHCR, en verwijst naar het seksueel misbruik door een volwassen lid van IS, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker hierbij een belangrijke nuance achterwege laat, namelijk dat het trauma of misbruik dient te resulteren uit de betrokkenheid bij de gewapende groepering (zie UNHCR Background Note on the Application of Exclusion Clauses, par. 92: *[...] the trauma, abuse or ill-treatment suffered by the child as a result of his or her involvement.*). Zonder enige afbreuk te willen doen aan de laakbaarheid en de ernst van de feiten of de psychologische problemen die verzoeker hierdoor heeft opgelopen, dient echter vastgesteld te worden dat het betreffende incident met de Algerijnse IS-strijder waarnaar verzoeker verwijst, niet verbonden is met verzoekers activiteiten voor IS. Verzoeker werd 's avonds, toen hij onderweg was naar zijn zus, op straat in Raqqa tegengehouden door deze strijder met als excuus een controle op roken. Verzoeker kende zijn belager niet en de belager wist niet dat verzoeker als 'amni al mokhles' werkte. Deze feiten vonden plaats ongeveer één maand voor verzoekers vlucht (notities persoonlijk onderhoud dd. 11 december 2017, p. 34-35). Gelet op de omstandigheden van de feiten en het moment waarop deze plaatsvonden, kan niet volgehouden worden dat omwille hiervan dient te worden afgezien van verantwoordelijkheid voor uitsluitbare handelingen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan verzoeker dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat de combinatie van voornoemde verschoningsgronden maakt dat hij niet individueel verantwoordelijk mag worden gehouden voor zijn handelen en dat hij aldus niet kan uitgesloten worden op basis van artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie.

In zoverre verzoeker er te dezen nog op wijst dat hij in België verdacht werd van ‘welbewuste deelname aan activiteiten van een terroristische groep’, dat hij in dit kader door de Federale Gerechtelijke Politie werd ondervraagd, en de zaak uiteindelijk geseponeerd werd door de Procureur des Konings, en hij betoogt dat de seponering niet te wijten kan zijn aan een gebrek aan bewijs vermits hij zelf spontaan alle feiten heeft toegegeven zodat hieruit bijgevolg kan worden afgeleid dat ook de Procureur des Konings van mening was dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor zijn daden, kan hij evenmin worden gevolgd. Dit argument betreft immers louter een veronderstelling van verzoeker. Immers, uit de brief van de griffie bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Turnhout blijkt geenszins op welke grond(en) de Procureur des Konings tot de seponering heeft beslist. Een dergelijke beslissing kan op zeer uiteenlopende gronden genomen worden en het is niet aan de Raad om te speculeren waarom het Federale Parket verzoekers dossier heeft geseponeerd. In de mate hiervan een aanwijzing kan worden gevonden in de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde getuigenverklaring van verzoekers voormalige voogd, waarin de Raad leest als volgt: “(...) B.(...) moest ook zijn telefoon afgeven. Na enkele maanden belde inspecteur (...) (de hoofdondervrager) me om te zeggen dat ze de telefoon vrijgaven. Hij was uitgelezen en vertaald en er was niets belastends gevonden. Hij bevestigde dat voor hem de zaak was afgerond en zonder gevolg. Hij zou dit aan de jeugdrechtbank doorgeven zodat de zaak kon geseponeerd worden (wat ook gebeurde)”, kan hieruit geenszins worden geconcludeerd dat het Federale Parket na onderzoek blijkbaar van mening was dat verzoeker niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor zijn daden, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift. De Raad benadrukt in dit verband nog dat artikel 1, F voorziet in “*ernstige redenen (...) om te veronderstellen*”. Inzake de bewijslast moet er duidelijk en geloofwaardig bewijs voorhanden zijn. Het is echter niet noodzakelijk dat er een veroordeling is omwille van een strafbaar misdrijf, noch dient aan de strafrechtelijke maatstaf voor bewijsvoering worden voldaan. De uitsluiting van internationale bescherming beoogt bovendien een ander doel dan strafrechtelijke vervolging. Immers, het doel van de uitsluitingsclausules opgenomen in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie en de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet is de bescherming van de integriteit van het asielsysteem door het niet toekennen van een beschermingsstatus aan de personen die omwille van de door hen gestelde criminele daden de bescherming verbonden aan deze status niet verdienen, niet de bestraffing van dergelijke daden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist bovendien autonoom over de toepassing van de uitsluitingsclausules. Daar de toepassing van de uitsluitingsclausules betrekking heeft op in het verleden gepleegde feiten, is de vraag of de verzoeker heden nog een gevaar vormt voor het opvangland – hetgeen *in casu* de reden lijkt te zijn voor de seponering van verzoekers dossier door de Procureur des Konings – bovendien niet relevant bij de beoordeling van een eventuele uitsluiting (zie *EASO Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*, p. 17-18). Gelet op het voorgaande, is het verwijt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het onderzoek dat de Procureur des Konings met behulp van de Federale gerechtelijke politie voerde en de stukken die in dit kader werden voorgelegd, *in casu* niet dienstig.

2.8.4. Verzoeker hekelt voorts dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen proportionaliteitstoets plaatsvond. Volgens verzoeker diende de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de gevolgen die een beslissing tot uitsluiting met zich meebrengen, *in casu* het risico bij een terugkeer naar Syrië, de toestand van verregaande materiële behoefte waarin verzoeker naar eigen zeggen zal terecht komen doordat hij in België in illegaal verblijf zal belanden, het verlies van het recht op gezinshereniging met zijn ouders en het limbo waarin hij in België zal belanden, af te wegen tegen de ernst van de door hem gepleegde feiten, hetgeen *in casu* niet in gebeurd. Verzoeker verwijst hierbij naar het *UNHCR Statement on article 1F of the 1951 Convention* van juli 2009.

Verzoeker kan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter niet dienstig verwijten dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen proportionaliteitstoets zoals beschreven in het verzoekschrift werd uitgevoerd. De Raad benadrukt te dezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij zijn beoordeling van de aard en de ernst van de weerhouden uitsluitbare handelingen gesteld door de verzoeker, alsook van de individuele verantwoordelijkheid van de verzoeker en de verschoningsgronden, alle elementen en omstandigheden eigen aan de zaak betreft. Indien hij hierna tot de conclusie komt dat de verzoeker uitgesloten dient te worden van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, dient hij geen bijkomende proportionaliteitstoets te maken van de gepastheid van deze beslissing. Immers, uit de bewoording van de artikelen 55/2 en 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de verzoeker *wordt uitgesloten* van zodra hij valt onder de bepalingen van artikel 1, F en/of artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet. Dat een proportionaliteitstoets zoals voorgehouden door verzoeker niet vereist is, blijkt overigens ook uit

rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak *B en D vs. Bundesrepublik Deutschland*, waar het Hof het volgende overwoog: “Aangezien de bevoegde autoriteit reeds in het kader van haar beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene rekening heeft gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, is zij, wanneer zij tot de conclusie komt dat artikel 12, lid 2, van toepassing is, niet verplicht een evenredigheidstoetsing te verrichten, die impliceert dat zij de ernst van de gestelde daden nogmaals beoordeelt, zoals de Duitse, de Franse en de Nederlandse regering en de regering van Verenigd Koninkrijk hebben betoogd.” (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, § 109). Bovendien blijkt ook uit het standpunt van UNHCR dat geen proportionaliteitstest vereist is in het geval van misdaden tegen de menselijkheid, zoals *in casu*, omdat dergelijke daden dusdanig gruwelijk zijn dat ze altijd zwaarder wegen dan de gevreesde vervolging (UNHCR “*Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*” p. 7, punt 24; UNHCR ‘*Background Note on the Application of Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*’ van 4 september 2003, p. 29, punt 78).

De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat verzoeker bovendien een verkeerde lezing maakt van het standpunt van UNHCR. De proportionaliteitstoets die het UNHCR vooropstelt in ‘UNHCR Statement on Article 1F of the 1951 Convention’ van juli 2009 betreft een afweging tussen de ernst van de gepleegde feiten enerzijds en de gevolgen van een uitsluiting van de vluchtelingenstatus anderzijds. Blijkens het *UNHCR statement* dient dit laatste evenwel te worden begrepen in termen van de gegrondheid van de vrees voor vervolging en de hieraan verbonden risico's bij terugkeer. Zulks blijkt niet enkel uit de verwijzing naar de voorbereidende werken van de Vluchtelingenconventie (zie *UNHCR Statement on article 1F of the 1951 Convention*, p. 10, voetnoot 52) maar ook uit de beschrijving van de proportionaliteitstoets zoals voorgesteld door het UNHCR. Volgens het UNHCR dient hierbij de mate van waarschijnlijkheid en ernst van de gevreesde vervolging te worden afgewogen tegen de ernst van de gepleegde feiten. Indien de verzoeker waarschijnlijk ernstige vervolging riskeert, moet de desbetreffende misdaad zeer ernstig zijn om de verzoeker uit te sluiten. Dit is volgens UNHCR het geval wanneer het strafbare feit een ernstige misdaad betreft die bijvoorbeeld voldoet aan de definitie van misdaad tegen de menselijkheid, hetgeen zo weze nogmaals herhaald *in casu* het geval is. Daarenboven moet er volgens het standpunt van UNHCR rekening gehouden worden met andere, in internationale verdragen en regelgeving vastgelegde, garanties inzake bescherming tegen refoulement. UNHCR is van oordeel dat aan de proportionaliteit voldaan is als er effectieve bescherming bestaat tegen refoulement en dergelijke bescherming toegankelijk is (*UNHCR Statement on article 1F of the 1951 Convention*, p. 11). De Raad wijst er te dezen op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing aangeeft dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging bestaat en dat hij noch direct, noch indirect mag worden teruggedleid naar Syrië. Ongeacht de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, blijft verzoeker aldus genieten van het beginsel van non-refoulement en de bescherming geboden door artikel 3 EVRM. Nergens uit het standpunt van UNHCR blijkt dat bij de proportionaliteitstoets met andere elementen rekening dient te worden gehouden, zoals verzoeker laat uitschijnen.

In lijn met de richtlijnen van het UNHCR legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een grote voorzichtigheid aan de dag bij de toepassing van een uitsluitingsclausule, inzonderheid bij de vaststelling en kwalificatie van de uitsluitbare handelingen en de evaluatie van de individuele verantwoordelijkheid van de verzoeker hierbij. Echter, gelet op het voorgaande dient de commissaris-generaal bij de evaluatie van deze elementen geen overwegingen te betrekken die hieraan niet gelieerd zijn, zoals eventuele gevolgen op het vlak van gezinshereniging of de mogelijke toekomstige (verblijfs)situatie van de verzoeker in België. Dat verzoeker in het geval van een uitsluitingsbeslissing in België in illegaal verblijf zal belanden en naar eigen zeggen zal terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte, waardoor hij niet in staat zou zijn te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals wonen, eten, zich kleden en wassen, dat hij voor de aanvraag van een verblijfsrecht op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een aantal praktische en administratieve obstakels botst (hij zal niet beschikken over een vast adres, hij zal een administratieve kost van € 358 dienen te betalen aan de Dienst Vreemdelingenzaken en hij is in de onmogelijkheid om een identiteitsbewijs voor te leggen) en er bovendien geen enkele garantie bestaat dat de aanvraag tot humanitaire regularisatie cfr. artikel 9bis een positief gevolg zal kennen en dat verzoeker het recht op gezinshereniging met zijn ouders verliest, is verder dan ook niet relevant bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.8.5. Tot slot voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het hoger belang van het kind. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nagelaten om de mogelijke positieve en negatieve effecten van de beslissing nauwgezet uiteen te zetten om dan vervolgens uit te maken wat de belangen van het kind in dit specifieke geval vereisen. Verder heeft de commissaris-generaal nagelaten om de belangen van het kind primair in overweging te nemen. Verzoeker roept in deze een schending in van artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat luidt als volgt: *“Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”*

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat, hoewel het hoger belang van het kind ook krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet kan volstaan om verzoeker te erkennen als vluchteling dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen. De afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het “belang van het kind” is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. X van 29 mei 2013: *“Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”*. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking, ... De Vluchtelingenconventie, de herschikte kwalificatierichtlijn en de Vreemdelingenwet voorzien bovendien tevens in duidelijk omschreven gevallen waarin de verzoeker om internationale bescherming dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing kan geenszins worden afgeleid dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig gehandeld zou hebben of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met verzoekers minderjarigheid. Op procedureel vlak werd aan verzoeker, tot op het moment dat hij de volle leeftijd van 18 jaar bereikte, een voogd toegewezen die hem bijstond in het doorlopen van de asielprocedure. Verzoeker werd drie maal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werden de persoonlijke onderhouden afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Verzoeker bereikte op 13 juni 2018 de leeftijd van 18 jaar en was aldus meerderjarig op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat de bestreden beslissing een uitdrukkelijke motivering omtrent de afweging van zijn belangen als kind diende te bevatten. Wat de inhoudelijke beoordeling van het verzoek om internationale bescherming betreft, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat terdege rekening werd gehouden met verzoekers leeftijd en maturiteit, en dit zowel bij de beoordeling van de vrees voor vervolging, de bepaling van de uitsluitbare handelingen, en de evaluatie van de individuele verantwoordelijkheid en de aangehaalde verschoningsgronden. De Raad stelt vast dat verzoeker zich bij het inroepen van de schending van het hoger belang van het kind voornamelijk beperkt tot een uitgebreide algemene, theoretische uiteenzetting zonder hierbij aan de hand van pertinente en concrete argumenten een ander licht te werpen op de vaststellingen en overwegingen in de bestreden beslissing.

2.8.6. De Raad is er zich van bewust dat artikel 1, F van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig

zijn en steun vinden in het administratief dossier en die in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, is de Raad echter van oordeel dat verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (a) en (b) van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.9. Inzake subsidiaire bescherming dient te worden vastgesteld dat in hoofde van verzoeker, rekening houdend met zijn profiel, een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en/of b) en c) van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Niettegenstaande dit risico dient evenwel te worden nagegaan of verzoeker niet valt onder de in artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde uitsluitingsgronden.

Artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Zoals hoger uiteengezet wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus wegens zijn betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid en ernstige niet-politieke misdrijven. Omwille van deze zelfde feiten dient verzoeker tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.10. De door verzoeker bijgebrachte documenten bevestigen slechts zijn identiteit, herkomst en profiel, alsook het feit dat hij in België het voorwerp heeft uitgemaakt van een gerechtelijk onderzoek wegens verdenking van deelname aan de activiteiten van een terroristische groep, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken. Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde attest De Touter dd. 12 december 2019, het attest van het Agentschap Jongerenwelzijn dd. 14 november 2019, de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en het inschrijvingsformulier Nederlandse les, hebben betrekking op de begeleiding van verzoeker in functie van autonoom wonen en tonen verzoekers wil en inzet aan om zich te integreren in de Belgische samenleving, doch deze elementen zijn irrelevant bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal tot drie maal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn voogd en zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.12. In de mate dat verzoeker nog aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en of verzoeker al dan niet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van huidig beroep kan er geen uitspraak worden gedaan over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen

terugkeer. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat in de bestreden beslissing wordt geadviseerd dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië.

Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

2.14. Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

M.-C. GOETHALS